Dosarul nr. 2c-777/23

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

12 decembrie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediul Centru)
în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Eduard Galuşceac
grefier Mihaela Bujag

examinând în şedinţă publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Firma de Producție și Comerț ”Aproservice-X” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Întreprinderii cooperatiste de comerț angro ”Angroocoop” mun. Chișinău a MOLDCOOP, în procedura falimentului, Societății cu Răspundere Limitată ”Arital-Lux” și Uniunea Centrală a Cooperativelor de Consum din R. Moldova ”Moldcoop” cu privire la repararea prejudiciului material și încasarea cheltuielilor de judecată,

a constatat:

Argumentele participanților la proces

La 26 ianuarie 2018, Firma de Producție și Comerț ”Aproservice-X” Societate cu Răspundere Limitată a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii cooperatiste de comerț angro ”Angroocoop” mun. Chișinău a MOLDCOOP, Societății cu Răspundere Limitată ”Arital-Lux” cu privire la repararea prejudiciului material cauzat prin delict (incendiu).

În motivarea acțiunii reclamanta FPC ”Aproservice-X” SRL a indicat că, în temeiul contractului de folosință a suprafețelor nelocative ***** din 01.01.2013, Întreprinderea cooperatistă de comerț angro „Angrocoop” din municipiul Chișinău a MOLDCOOP a acordat FCP „Aproservice-X” SRL dreptul de folosința temporară asupra suprafeței nelocative pentru amplasarea bunurilor cu suprafața de 50 m^2 pe *****

Reclamantul a menționat că SRL ”Aproservice-X” este reprezentant oficial al Companiei Xerox Europe LTD, fiind atât Distribuitor de mărfuri marca Xerox cât şi Service Partener în Republica Moldova, astfel a utilizat spațiul închiriat ca depozit pentru mărfurile sale, și anume pentru produse tehnice cum ar fi echipamente de multiplicare, consumabile pentru tehnica de multiplicare precum și produse birotice precum ar fi hârtie pentru echipamentele de multiplicare.

Reclamantul a reiterat că la 11 noiembrie 2016 în clădirea ce aparține ICCA „Angrocoop” a izbucnit un incendiu care a provocat pagube materiale prin arderea mărfurilor şi a bunurilor depozitate, inclusiv și mărfurile FCP „Aproservice-X” SRL.

Astfel, a susținut că la 11 noiembrie 2016 a fost emisă ordonanța privind începerea urmăririi penale nr.2016482272 prin care s-a constatat ca, la 11 noiembrie 2016, ora 10:05, în serviciul de gardă al IP Ciocana a parvenit informația referitor la izbucnirea incendiului în depozitul SRL ”Aristal Lux” arendat de la ICCA „Angrocoop”, amplasat la etajul 4 al imobilului din *****, care în scurt timp s-a extins pe întreaga suprafață a depozitului, fiind supuse arderii mărfuri de uz casnic și de larg consum.

La aceeaşi dată, a fost emisă și o altă ordonanță privind începerea urmăririi penale cu nr 2016462275, prin care a fost stabilit că la 10 octombrie 2016 de către Serviciul protecție civilă și situații excepționale al MAI, în adresa ICCA ”Angrocoop” a fost emisă prescripția nr. 432 conform căreia întreprinderii i-au fost prescrise efectuarea măsurilor obligatorii în scopul protecției anti incendiare, în conformitate cu prevederile Legii privind apărarea împotriva incendiilor nr 267 din 09.11.1994 și Legii privind controlul de stat asupra activități de întreprinzător nr 131 din 08.06.2012. La fel, s-a stabilit că şi în adresa SRL „Arital Lux” a fost emisă prescripția nr. 434 care prevedea aceleasi prescripții. Cu toate acestea, chiar dacă conducătorilor de întreprindere a ICCA Angrocoop” si SRL „Arital Lux” le-au fost prescrise executarea măsurilor în scopul protecției anti incendiare, aceştia nu au îndeplinit măsurile prescrise, fapt urmate de producerea incendiului la 11 noiembrie 2016, in depozitul SRL ”Arital-Lux” arendat de la ICCA „Angrocoop” amplasat la etajul 4 al imobilului din *****, confirmate prin actul de constatare a incendiului din 11.11.2016.

În opinia reclamantului ordonanțele de începere a urmăririi penale nr. 2016482275 și nr. 2016482275 denotă faptul că, prin neglijența de care au dat dovadă, vinovați în declanşarea incendiului sunt SRL ”Arital Lux”, ICCA Angrocoop”, şi anume prin nerespectarea regulilor anti incendiare, precum şi neconformarea prescripțiilor ce le-au fost emise în acest sens, respectiv aceștia sunt obligați să repare prejudiciul cauzat în urma incendiului prin achitarea unei despăgubiri SRL ”Aproservice-X”.

De asemenea, reclamantul a precizat că la 29 noiembrie 2017 au fost expediate în adresa SRL „Arital Lux” şi ICCA „Angrocoop” cereri prealabile în temeiul cărora s-a solicitat compensarea benevolă a prejudiciului cauzat în urma incendiului şi anume a valorii mărfurilor incendiate în mărime de 104189,73 lei, la care nu a primit nici un răspuns din partea pârâtului și a copârâtului.

Reclamantul a menționat că în urma producerii incendiului din vina SRL „Arital Lux” și ICCA ”Angrocoop”, SRL ”Aproservice-X” prin arderea mărfurilor depozitate în baza contractului de folosință a suprafețelor ne locative cu ICCA „Angrocoop”, i-a fost cauzat un prejudiciu în proporți deosebit de mari.

Respectiv, reclamantul a subliniat că la 11 noiembrie 2011 în baza actului de inventariere nr. 1 s-a stabilit că la depozitul FCP „Aproservice-X” SRL, arendat de la ICCA ”Angrocoop” situat pe *****, la momentul izbucnirii incendiului se aflau mărfuri în valoare de 1 048 704,20 lei.

Astfel, la 30 martie 2017, când a fost permis accesul în incinta depozitului, s-a constatat în prezența reprezentantului ICCA ”Angrocoop”, dl. Mirzac A., reprezentantul FCP „Aproservice-X” SRL - dl. Crudu Aureliu şi reprezentantului organelor de urmărire penală - dl. Sorin Cobileanschi, că anumite mărfuri nu au fost distruse în urma incendiului și au putut fi recuperate și anume 585 de topuri de hârtie, dintre care 511 topuri de hârtie Xerox Premier și 74 topuri de hârtie Xerox Tranzit. În conformitate cu actul de inventariere nr. 11.11.2016 valoarea mărfurilor recuperate este de 34514,47 lei, respectiv, în opinia reclamantului, prejudiciul suportat în urma incendiului va fi în sumă de 1 014 189,73 lei.

Cere reclamantul SRL ”Aproservice-X” încasarea în mod solidar de la Întreprinderea cooperatistă de comerț angro „Angrocoop” din municipiul Chişinău a MOLDCOOP şi SRL ”Arital-Lux” a sumei de 1 014 189,736 lei ca despăgubire pentru provocarea prejudiciului material survenit în urma incendiului din 11 noiembrie 2016.

La 28 mai 2019, reprezentantul reclamantului SRL ”Aproservice-X”, avocata Domnița Pagoni, a depus cerere de chemare în judecată (redactată) cu anexe (f.d. 50-235, vol. I), prin care a solicitat încasarea în mod solidar de la întreprinderea cooperatistă de comerţ angro „Angrocoop” din municipiul Chişinău a MOLDCOOP și SRL ”Arital-Lux” a sumei de 1 014 189,73 lei cu titlu de despăgubiri pentru provocarea prejudiciului material, survenit în urma incendiului din 11 noiembrie 2016 și obligarea societăților pârâte la plata cheltuielilor suportate în prezenta cauză (taxa de stat, pentru efectuarea expertizei, de asistență juridică.

La 27 iunie 2019, reprezentantul reclamantului, avocata Domnița Pagoni a depus la Judecătoria Chișinău, sediul Centru, o cerere în ordinea art. 60 din Codul de procedură civilă, prin care a inclus în calitate de copârât Uniunea Centrală a cooperativelor de consum din Republica Moldova, indicând că în Registrul bunurilor imobile aceasta este indicată ca proprietar al construcțiilor de pe ***** *****, mun. Chișinău, în care se află încăperea închiriată de reclamant, solicitând încasarea în mod solidar de la Întreprinderea cooperatistă de comerţ angro Uniunea Centrală a „Angrocoop” din municipiul Chişinău a MOLDCOOP, Uniunea centrală a cooperativelor de consum din R Moldova MOLDCOOP și SRL „Arital-Lux” a sumei de 1 014 189,73 MDL cu titlu de despăgubiri pentru provocarea prejudiciului material, survenit în urma incendiului din 11 noiembrie 2016 și obligarea societăţilor pârâte la plata cheltuielilor ocazionate de acest proces (taxa de stat, taxa pentru efectuarea expertizei, servicii de asistență juridică). (f.d. 9-25 vol. II)

Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 7 noiembrie 2019 (protocolară), judecător Nina Arabadji, s-a anexat la materialele dosarului cererea de chemare în judecată concretizată din 27 iunie 2019 (f.d. 82 verso, 83 vol. III).

La 12 octombrie 2020, reprezentantul reclamantului, avocata Pagoni Domnița a depus la Judecătoria Chișinău, în procedura judecătorului Nina Arabadji, cerere în ordinea art. 60 CPC de majorare a cuantumului pretențiilor (f.d. 41-55, vol. III), solicitând încasarea în mod solidar de la Întreprinderea cooperatistă de comerţ angro „Angrocoop” din municipiul Chişinău a MOLDCOOP, Uniunea Centrală a cooperativelor de consum din R Moldova MOLDCOOP şi SRL ”Arital-Lux” a sumei de

1 014 189,73 lei cu titlu de despăgubiri pentru provocarea prejudiciului material, survenit în urma incendiului din data de 11 noiembrie 2016, încasarea în mod solidar de la Întreprinderea cooperatistă de comerţ angro Uniunea Centrală a „Angrocoop” din municipiul Chișinău a MOLDCOOP, cooperativelor de consum din R Moldova MOLDCOOP şi SRL ”Arital-Lux” a sumei de 621 135,65 MDL cu titlu de dobândă legală de întârziere și obligarea societăților pârâte la plata cheltuielilor ocazionate de acest proces (taxa de stat, taxa pentru efectuarea expertizei, servicii de asistenţă juridică).

Suplimentar celor menționate în cererea de chemare în judecată inițială, reclamantul a menționat că, la 10 noiembrie 2016 societatea reclamantă a întocmit actul de inventariere nr. 1 a mărfurilor amplasate în depozitul de pe ********** care atestă că la data producerii incendiului în depozit se afla marfă în valoare totală de 1 048 704,20 lei, menționând că sunt întrunite condițiile răspunderii delictuale, după cum urmează: - prejudiciu - valoarea bunurilor degradate - 1 014 189,73 MDL, stocate în încăperea de pe adresa mun. Chișinău, ********** fapta ilicită se manifestă prin inacțiunea societăților pârâte care nu au acționat cu diligența necesară în sensul respectării condițiilor anti incendiare; existența unui raport de cauzalitate intre fapta ilicita si prejudiciu - există o legătură de cauzalitate neîndoielnică între fapta ilicită manifestată prin inacțiune şi prejudiciul cauzat societății reclamante și vinovăţia societăților pârâte - această condiție a fost verificată în cadrul dosarului penal, stabilindu-se că ea a existat. Făcând abstracție de la dosarul penal, existența vinovăţiei este dovedită prin prescripţiile emise şi nerespectarea acestora și prin inacțiunile proprietarului de întreţinere a bunului.

În ce priveşte vinovăţia MOLDCOOP, reclamantul a afirmat că această entitate are calitatea de proprietar al bunurilor oferite în chirie, iar calitatea de proprietar atrage respectarea mai multor obligații legale, cea mai însemnată fiind cea de a întreține proprietatea. Reclamantul a subliniat că orice defecțiune de structură, alături de orice problemă legată de utilități, la caz cu referire la rețelele electrice și respectarea normelor anti incendiare, este responsabilitatea legală a proprietarului. A conchis că dreptul de proprietate presupune și o serie responsabilități, făcând referire la prevederile art.26 din Legea privind calitatea în construcții nr. 721 din 02.02.1996.

Cu referire la solidaritatea pârâţilor, reclamantul a precizat că solidaritatea în materia răspunderii civile delictuale are la bază participarea efectivă la producerea faptei ilicite. În acest sens, reclamantul a citat prevederile art. 11 din Legea privind apărarea împotriva incendiilor nr. 267 din 09.11.1994

Astfel, reclamantul a conchis că din înscrisurile prezentate rezultă că toţi administratorii celor 3 societăţi pârâte nu au respectat prevederile art. 11 din Legea privind apărarea împotriva incendiilor nr. 267 din 09.11.1994, iar pe cale de consecinţă, această nerespectare a prejudiciat societatea reclamantă.

Prin cererea de chemare în judecată, societatea reclamantă pretinde şi încasarea dobânzii de întârziere în temeiul art. 874*****42 CC, precizând că dobânda de întârziere are un caracter recuperatoriu, şi reprezintă o remunerație pentru imposibilitatea creditorului de a se folosi de mijloacele băneşti datorate de către debitor. Respectiv

reclamantul a solicitat dobânda de întârziere în mărime de 621135,64 lei, fiind calculată pentru perioada 19.11.2016 - 11.10.2020, în temeiul art. 942 alin. (2) CC.

De asemenea a solicitat în temeiul art. 94 CPC, compensarea cheltuielilor de judecată compuse din taxa de stat- 49059,75 MDL, servicii de asistență juridică în mărime de 10 000 lei.

În cadrul procesului, reprezentantul pârâtului, Întreprinderea Cooperatistă de Comerț Angro ,,Angrocoop" - avocatul Alexandru Moloman, împuternicit prin mandatul seria MA nr. 1323626 din 27 martie 2019, a depus referință prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, lipsită de suport probator, menționând că în justificarea cerinţelor din cererea de chemare în judecată, SRL"Aproservice -X s-a limitat să ofere doar Actul de inventariere drept document ce confirmă existenţa şi valoarea bunurilor la depozit la data incendiului.

În acest sens, pârâtul a invocat inadmisibilitatea probei prezentat de reclamant ,,Actul de inventariere", care este un document contabil, pe motivul că nu corespunde exigențelor legale și anume Ordinului Ministerului Finanțelor nr. 60 din 29.05.2012 cu privire la aprobarea Regulamentului privind inventarierea", care stabilește ordinea efectuării inventarierii și modalitatea de întocmire a actului de inventariere. Respectiv, a precizat că lipsește indicarea membrilor comisiei care au participat la inventarierea bunurilor; nu este semnat de persoanele care l-au întocmit; lipsește data şi locul întocmirii, temeiul inventarierii, Ordinul adminsitrației Societăţii în baza căruia a fost întocmit Actul dat.

Tot cu privire la actul de inventariere, pârâtul a precizat că din cauza lipsei datei întocmirii actului, nu exclude că acesta ar fi fost întocmit după data incendiului, deşi conţine informaţii contabile valabile pînă la incendiu. Pârâtul a adăugat că lipsa datei de întocmire a Actului generează un şir de circumstanţe incerte, din care motiv proba dată nu confirmă daca la data incendiului bunurile conţinute în Actul de inventariere existau la depozitul din ********** care era valoarea bunurilor depozitate, data la care au fost puse la păstrare la depozit, perioada lor de păstrare, care era valoarea lor la data incendiului, ţinînd cont de valoare devalorizări bunurilor.

Pârâtul a reiterat că în cererea de chemare în judecată se face referire la Actul de inventariere nr. 1 din 11.11.2016, însă, având în vedere că actul de inventariere se execută nemijlocit la examinarea bunurilor inventariate şi având în vedere faptul că data producerii incendiul 11.11.2016 coincide cu data Actului de inventariere, iar ora izbucnirii incendiului, fixată în Actul de constatarea incendiului din 11.11.2016 este 9.45, este exclus ca la data de 11.11.2016 SRL "Aproservice-X" să fi executat inventarierea bunurilor la locul depozitului.

Pe de altă parte, în cazul în care Actul de inventariere a fost întocmit prin compararea informaţiilor contabile după data de 30.03.2017, dată la care a fost permis accesul în incinta depozitului şi reprezentanţii reclamantului au constatat stocul intact al mărfurilor depozitate, şi ulterior, prin compararea datelor contabile au calculat din difirenţa bunurilor rămase intacte şi a celor ce figurau în stoc în contabilitatea întreprinderii, Actul de inventariere nicidecum nu putea fi întocmit la 11.11.2016.

Suplimentar, pârâtul a susținut că în cazul în care Actul de inventariere a fost întocmit exclusiv în baza documentelor contabile ale SRL ”Aproservice -X”, este cert că reclamantul nu dispune de proba care confirmă că avea depozitat la adresa mun. Chişinău, ********** mărfuri în valoarea indicată în Act, că ar fi transmis spre păstrare în depozitul incendiat bunuri cu precizarea valorii acestora. În acest sens, a mai invocat că reclamantul nu a prezentat nici o probă care ar confirma valoarea bunurilor SRL ”Aproservice -X”, transmise spre păstrare la depozitul din mun. Chişinău, ***** 9, că lipsesc documente contabile ce confirmă primirea-predarea bunurilor de către SRL ”Aproservice -X” în sumă de peste un milion de lei la depozitul din mun. Chişinău, ***** Respectiv, a conchis că incertitudinea circumstanţelor în care a fost întocmit Actul de inventariere nr. 1 din 11.11.2016 indică asupra faptului că Actul de inventariere prezentat de SRL ”Aproservice -X” nu reprezintă o probă admisibilă şi veridică.

În referință, pârâtul a susținut netemeinicia poziției reclamantului precum că Întreprinderea Cooperatistă de Comerţ Angro ”ANGROCOOP” din mun. Chişinău a MOLDCOOP s-ar face vinovată de declanşarea incendiului, pe motivul că în Încheierea tehnico-incendiară nr. 24-16 din 29.11.2016 nu sunt indicat persoanele vinovate de izbucnirea incendiului. În acest sens pârâtul a făcut trimitere la pct. 33 din Ordinul mr.195 din 25.11.2009 al Serviciului Protecție Civilă și Situații Excpeționale cu privire la aprobarea Regulamentului privind organizarea supravegherii de stat a măsurilor contra incendiilor în Republica Moldova.

În referință s-a mai specificat că pe faptul incendiului produs la data de 11.11.2016 au fost pornite două cauze penale: cu nr. 2016482275 şi 2016482272, care în prezent se examinează la judecătoria Chişinău, nefiind emisă sentinţă care ar stabili vinovăţia persoanei în comiterea incendiului.

Pârâtul și-a exprimat dezacordul cu concluzia reclamantului privind vinovăţia Societăţii ”ANGROCOOP” în incendiul produs, bazată pe prescripţia cu nr. 432 emisă de Serviciul Situaţii Excepţionale Societății ”ANGROCOOP”, or prescripţia dată viza următoarele sarcini: elaborarea instrucţiunilor impotriva incendiilor şi petrecerea instructajului personalului în temeiul instrucţiunilor date; instalarea unor semnale privind modalitatea de evacuare.

Astfel, pârâtul a calificat sarcinile Societăţii ”ANGROCOOP” conţinute în prescripţia nr. 432 ca neavând tangenţă cu cauza izbucnirii incendiului, fixată în Încheierea tehnico-incendiare cu nr. 24-16 din 29.11.2016. Cauza probabilă a izbucnirii incendiului este scurtcircuit în rețeaua electrică provizorie în interiorul depozitului ”Arital- Lux” SRL. Însă, aspectele vizând legătura cauzală dintre cauza incendiului şi vinovăţia persoanelor responsabile de producerea incendiului este sarcina instanţei penale care examinează cauzele penale indicate. Astfel, pârâtul a afirmat că concluzia reclamantului privind vinovăţia Întreprinderii Cooperatiste de Comerţ Angro ”ANGROCOOP” din mun. Chişinău a MOLDCOOP din mun. Chişinău în cauzarea incendiului nu se bazează pe probe directe şi obiective (f.d. 236-237, vol. I).

La 30 octombrie 2019 reprezentantul pârâtului Întreprinderea Cooperatistă de Comerț Angro „Angrocoop” - avocatul Alexandru Moloman, a depus referința solicitând

respingerea cererii ca neîntemeiată indicând că, înscrisurile prezentate de reclamant, extrase fragmentar din dosarul penal nr. 2016482272, nu pot fi valorificate în prezenta cauză, întrucât respectiva cauză penală se află în curs de examinare în primă instanță, nefiind pronunțată o sentință definitivă.

Pârâtul a arătat că aprecierea circumstanțelor incendiului din 11.11.2016, stabilirea cauzelor producerii acestuia și identificarea persoanelor vinovate intră exclusiv în competența instanței de judecată penală investite cu examinarea cauzei penale menționate. În opinia sa, o eventuală apreciere a acestor aspecte de către instanța civilă ar constitui o ingerință nejustificată în înfăptuirea justiției, susceptibilă de a conduce la o dublă examinare a acelorași fapte.

Totodată, pârâtul a invocat complexitatea dosarului penal, subliniind că materialele acestuia sunt voluminoase și necesită o analiză detaliată și coroborată a tuturor probelor administrate în faza urmăririi penale, spre deosebire de înscrisurile izolate și scoase din context depuse de reclamant la dosarul civil.

În aceste condiții, pârâtul a concluzionat că instanța de judecată civilă nu este competentă, în lipsa unei sentințe penale definitive, să se pronunțe asupra aspectelor ce țin de stabilirea persoanelor responsabile de producerea incendiului, vinovăţia acestora sau altor circumstanțe legate de incendiul din 11.11.2016, invocând și prezumția de nevinovăție, garantată de art. 21 din Constituția Republicii Moldova.

Astfel, pârâtul a calificat ca eronată afirmația reclamantului precum că vinovăția societăților pârâte a fost verificată în cadrul dosarului penal, stabilindu-se că ea a existat. În acest sens, pârâtul a subliniat că abordarea chestiunii privind vinovăția de către reclamant este contradictorie cu normele imperative și principiile constituționale și nu corespunde circumstanțelor de fapt.

Cu privire la legătura de cauzalitate ca condiție a răspunderii delictuale, pârâtul a considerat că reclamantul nu a făcut dovada existenței unei legături cauzale directe între acțiunile sau inacțiunile pârâtului și incendiul din 11.11.2016. Dimpotrivă, din înscrisurile anexate chiar de reclamant, pârâtul a remarcat că prescripția anti incendiară invocată este din 31.10.2013, și nu din 10.10.2016, așa cum eronat și repetat a susținut reclamantul în cerere. Astfel pârâtul a considerat că această prezentare denaturată a datei a fost făcută intenționat de reclamant, cu scopul inducerii în eroare a instanței făcând trimitere la o data apropiată datei incendiului, excluzând ipoteza unei erori mecanice întrucât s-a indicat greșit atât data, cât și anul.

De asemenea pârâtul a considerat eronată concluzia reclamantului precum că prescripția anti incendiară ar confirma vinovăția pârâtului și legătura cauzală cu incendiul, întrucât între emiterea prescripției și producerea incendiului au trecut mai mult de 3 ani, interval care exclude o legătură cauzală directă; prescripția are caracter general, aceasta conține norme generale privind respectarea normelor anti incendiare, iar simpla existență a unei prescripții emisă în 2013 în privința pârâtului nu constituie temei pentru angajarea răspunderii delictuale pentru incendiul produs la 11.11.2016.

Tot aici, pârâtul a reiterat că în cadrul cauzei penale prin expertiza a fost stabilit că cauza incendiului care a avut loc la 11.11.2016 la etajul 4 al depozitului situat pe adresa

********** ce aparţine pârâtului şi este arendat de SRL ”Arital- Lux”, este producerea unui scurtcircuit electric intre conductoarele prelungitorului electric ce alimenta aeroterma electrică şi ceainicul electric, amplasate în interiorul oficiului contabilităţii SRL ”Arital- Lux”, în acest mod, s-a stabilit că cauza izbucnirii incendiului constituie un fapt epizodic unic şi anume: salariaţii SRL ”Arital- Lux”, cu încălcarea normelor anti incendiare, au conectat între conductoarele prelungitorului electric: aeroterma şi ceainicul electric. Mai mult, din declaraţiile consemnate în rechizitoriu, reiese că aparatele electrice vizate au fost lăsate fără supraveghere, aeroterma avea vechime de aproximativ 6 ani, iar ceainicul era deteriorat.

În referința s-a indicat că din motivul că SRL ”Arital-Lux”, precum şi reclamantul se foloseau de depozite în baza unor contracte de locațiune, pârâtul nu avea cum să supravegheze asemenea circumstanţe. Or, pentru a verifica respectarea normelor era necesar de a coordona cu administraţia SRL ”Arital- Lux”, pentru asigurarea accesului la depozit, în prezenţa persoanelor împuternicite. Respectiv, a subliniat că locatorul nu poate purta răspundere şi să execute 24 ore în zi controlul încăperilor oferite în locațiune altor persoane.

De asemenea, pârâtul a evidențiat că omisiunea reclamantului de a prezenta actele care ar confirma statutul lui în cadrul procesului penal cu nr. 2016482272.

Pârâtul a precizat că în rechizitoriul prezentat de reclamant nu se menționează cauzarea prejudiciului, în urma incendiului, Societății ”Aproservice -X” SRL, deşi în cadrul cauzei penale a fost efectuată expertiza în privința altor locatari ai depozitelor de la **********

Cu privire la temeiurile acțiunii, pârâtul a remarcat că reclamantul și-a întemeiat cererea de chemare în judecată pe art. 1398, 1399 și 1414 Cod civil, însă nu a demonstrat existența autorului faptei prejudiciabile, condiție esențială pentru angajarea răspunderii delictuale, nu a prezentat probe precum că pârâtul cade sub incidenta persoanelor prevăzute la alin. (2) art. 1414 Cod Civil.

În acest sens, pârâtul a reținut Raportul CNEJ MD nr. 275 din 12 mai 2017, potrivit căruia cauza incendiului este scurtcircuitul în prelungitor, ce alimenta aeroterma electrică şi ceainicul electric, amplasate în interiorul oficiului ”contabilității SRL ”Arital-Lux”.

Astfel, autorul faptei este cel care a utilizat în încaperea depozitului SRL ”Arital-Lux” utilajul electric cu nerespectarea regulilor de apărare împotriva incendiilor. Astfel, în opinia pârâtului nici proprietarul clădirii, nici gestionarul clădirii (pârâtul) nu poară răspundere pentru acțiunile unei persoane aparte, care la un anumit moment, a utilizat utilajul electric cu nerespectarea regulilor de apărare împotriva incendiilor, or aceasta ar contravine principiului caracterului personal al răspunderii.

Tot aici, s-a specificat că pârâtul nici nu este parte în cadrul procesului penal cu nr. 2016482272. Tot pentru a sublinia lipsa calității sale de autor al faptei ce atrage răspunderea delictuală, pârâtul a argumentat că ținând cont că fapta ilicită în temeiul căreia reclamantul a înaintat acțiunea este fapta care la moment constituie obiect de

examinare penală, art. 6. Cod Penal, prevede că persoana este supusă răspunderii penale şi pedepsei penale numai pentru fapte săvirşite cu vinovăţie, prevăzute de legea penală.

De asemenea, pârâtul a considerat irelevantă invocarea art. 800 Cod civil, întrucât incendiul nu a fost cauzat de vicii sau deficienţe ale clădirii, ci de un comportament culpabil al utilizatorilor echipamentelor electrice.

Cu privire la proba prejudiciului, pârâtul nu a contestat faptul producerii incendiului, însă a subliniat că existența acestui eveniment nu generează, prin ea însăși, obligația automată a pârâtului de a compensa sumele pretinse, în lipsa unor dovezi certe privind vinovăția pârâtului și mărimea efectivă și reală a prejudiciului.

Lipsa de diligență și absența unei intenții constructive din partea reclamantului de a soluționa situația creată au rezultat inclusiv din următoarele circumstanțe. În calitate de proprietar al mărfii, reclamantul nu a manifestat diligența necesară pentru păstrarea acesteia, întrucât o parte a mărfurilor nu a fost afectată direct de incendiu, însă a fost lăsată timp de peste patru luni în condiții improprii, dăunătoare bunurilor respective. Pârâtul a arătat că nu poate fi exclus faptul că reclamantul ar fi putut recupera o cantitate semnificativ mai mare de marfă, dacă ar fi acționat prompt și ar fi transportat marfa din depozit într-un termen rezonabil.

De asemenea, cererea prealabilă prin care reclamantul a pretins respectarea procedurii de soluționare extrajudiciară a fost apreciată drept lipsită de forță juridică, întrucât nu a fost semnată de o persoană împuternicită, fiind semnată de un manager operațiuni, fără anexarea vreunei procuri sau împuterniciri. Mai mult, la această cerere nu au fost anexate acte care să confirme cuantumul prejudiciului, iar modul de formare a sumei pretinse nu a fost descris.

Pârâtul a subliniat că raporturile juridice dintre părți au fost raporturi de locațiune, și nu de depozit. În consecință, pârâtul, în calitate de locator, nu a avut control asupra circulației mărfurilor, asupra stocurilor și nici asupra persoanelor care aveau acces la depozit. Contractul de locațiune presupune transmiterea spațiului în posesie și folosință temporară locatarului, fără dreptul locatorului de a se implica în activitatea desfășurată în imobilul dat în locațiune.

Pârâtul a mai consemnat că în afara Descrierii inventorului nr. 1 și a Listei de inventariere din 11.11.2016, întocmite unilateral și subiectiv care nu corespund în principiu exigențelor legale în vigoare (în privinţa actelor de inventariere), reclamantul nu a prezentat probe certe și convingătoare care să confirme existența și componența stocurilor de marfă aflate în depozit la momentul producerii incendiului.

În ceea ce privește lista de inventariere din 11.11.2016, pârâtul a arătat că aceasta conține discrepanțe evidente, inclusiv incongruențe cronologice între data înscrisului și elementele grafice ale documentului, ceea ce indică faptul că actul nu a fost generat automat de un sistem de evidență contabilă, ci a fost supus unor intervenții manuale. În acest sens, pârâtul a observat că Lista de inventariere a mărfurilor este datată cu 11.11.2016, iar în partea de sus dreapta conține prescripția ”Noiembrie 2016 Cmp. #P, în partea de jos este inscripția ,,valoarea hârtiei preluate la 30.03.2017”, iar suprapunând

aceste date, a conchis că lista de inventariere nu putea fi datată cu 11.11.2016. Aceste neconcordanțe au ridicat suspiciuni serioase cu privire la veridicitatea datelor înscrise.

Totodată, pârâtul a remarcat că lista de inventariere nu a fost semnată de administratorul entității, ci doar de către manager în transport și depozitare și contabilul-șef, contrar pct. 15 din Regulamentul privind inventarierea, aprobat prin Ordinul Ministerului Finanțelor nr. 60 din 29.05.2012 și art. 13 Legii RM nr. 113 din 27.04.2007, potrivit căruia responsabilitatea efectuării inventarierii revine conducătorului entității. Tot aici, pârâtul a citat art. 61 din Codul civil, art. 71 din Legea privind societăţile cu răspundere limitată, persoana juridică își exercită drepturile și execute obligațiile prin administrator, în acest mod, în lipsa semnăturii administratorului, aceste înscrisuri sunt lipsite de forţă juridică.

S-a mai reținut că Lista de inventariere a mărfurilor nu a fost întocmită în cadrul Inventarierii, or, la 11.11.2016 s-a produs incendiul şi accesul pe teritoriul imobilului din ********** a fost restricționat. Concomitent, reclamantul nu a avut acces la marfa şi nu a verificat existența de facto a mărfii, ceea ce înseamnă că inventarierea de fapt nu s-a petrecut, ceea ce contravine definiției și scopului inventarierii stabilite de Regulamentul privind inventarierea (art. 7, 8 din Regulament). Astfel, pârâtul a indicat asupra nulității listei de inventariere, pe motiv că aceasta nu corespunde exigențelor imperative ale Regulamentului, fiind lovită de nulitate.

În opinia pârâtului descrierea inventorului nr. 1 a fost, de asemenea, întocmit cu încălcarea normelor legale, întrucât nu a fost constituită o comisie de inventariere conform pct. 11, 13, 15 din Regulamentul privind inventarierea, lipsind indicarea președintelui și a membrilor comisiei, precum și semnăturile acestora. Mai mult, documentul a fost semnat de persoane (manager in transport si depozitare şi contabilul-şef) care, potrivit statutului lor, nu puteau întocmi singure un asemenea act. Descrierea inventorului a fost efectuată în afara petrecerii inventarierii şi fără verificarea existenţei efective a mărfii. În acest mod au fost grav încălcate normele legislației în vigoare. Or, prin pct. 27 al regulamentului notat, se interzice de a introduce în listele de inventariere date din spusele gestionarilor sau conform datelor contabile, fără verificarea existenţei efective a elementelor de activ şi datorii.

Analiza documentelor a relevat că o parte semnificativă a mărfii pretinse spre compensare a fost achiziționată în anii 2011–2013, cu mult înainte de incendiu, iar o parte din marfă a fost achiziționată deja cu statut de marfă folosită, anul de fabricare fiind 2000-2003, 2008. Cu toate acestea, valoarea acestora, conform inventarului, nu s-a diminuat, ci, în unele cazuri, a fost majorată, fapt considerat inexplicabil și contrar logicii economice, uzurii și perisabilității naturale.

În privința probelor fotografice anexate, pârâtul a arătat că acestea nu au fost însoțite de explicații privind autorul, data și circumstanțele realizării, iar calitatea și conținutul acestora nu permit identificarea clară a mărfurilor, nefiind indicate denumiri sau numere de serie, și nici participanții la proces, nici instanța de judecată nu dispun de deprinderi şi cunoştinţe speciale pentru a aprecia care anume poziţie marfară a fost imprimată pe fotografie.

Cu referire la documentele de achiziție, pârâtul a constatat că o parte dintre facturi au fost emise între persoane juridice interdependente, fapt confirmat prin identitatea asociaților și sediilor acestora. Anume în unele dintre facturi în calitate de furnizor a mărfii livrate reclamantului este indicată compania SRL ”Service Sistem”, iar contrapunând datele din facturi s-a constatat că atât SRL ”Service Sistem”, cât şi reclamantul au avut acelaşi sediu: mun. Chişinău, str. N. Costin 4 a, iar, în urma verificării datelor din registrul persoanelor juridice (în sistem online), a identificat că de fapt, companiile SRL ”Service Sistem” şi SRL ”Aproservice-X”, aparţin unor și aceleaşi persoane având aceeaşi componență de asociați: asociați ai SRL ”Service Sistem” sunt: Gorceanov Pavel, cota de 10 %; Acristinii Tudor, cota de 45 %; Cepoi Aurel, cota de 45%, administrator fiind Gorceanov Pavel; iar asociaţi ai SRL ”Aproservice -X”, sunt Gorceanov Pavel, cota de 10 %; Acristinii Tudor, cota de 45%; Cepoi Aurel, cota de 45 %, administrator fiind Acristinii Tudor. Astfel, pârâtul a conchis că aceste persoane SRL ”Service Sistem” și SRL ”Aproservice -X” sunt interdependente în sensul art. 5 pct. 12 din Codul fiscal.

Astfel, pârâtul a conchis că în asemenea condiții, prețurile stabilite în aceste tranzacții nu pot fi considerate prețuri de piață și nu pot servi drept bază pentru stabilirea valorii prejudiciului, în lipsa unor probe independente.

Pârâtul a adăugat că reclamantul nu a prezentat dovezi privind achitarea de către acesta a mărfii, a cărei valoare pretinde a fi compensate, iar invoice prezentate la dosar prevedeau amânarea achitării pentru diferiți termeni. Astfel, la momentul recepționării mărfii, aceasta nu a fost achitată de SRL ”Aproservice -X”. Pârâtul a subliniat că la stabilirea valorii mărfii cu scopul compensării acesteia, ca bază urmează a fi luat factorul valorii care efectiv a fost achitata, or, valoarea pretinsă urmează a fi critic apreciată luând în considerare circumstanţele obiecţiile si discrepantele care există la caz.

De asemenea, pârâtul a reținut că în cadrul relațiilor de comerț este des întâlnită practica amânării plăților, acordării de reduceri și compensări comerciale în cadrul contractelor de fiind formate oferte avantajoase. Însăşi reclamantul a indicat în cererea sa, că SRL ”Aproservice -X”este reprezentantul oficial al Companiei Xerox Europe LTD, fiind atât distribuitor de mărfuri marca Xerox, cât și cu statut Service Partener in RM.” În acest sens este larg răspândit în cazul contractelor de distribuție compensația de către producător a cheltuielilor distribuitorului la promovarea mărfii, cât şi practica oferirii reducerilor sau compensări reciproce reieşind din volumul, mărfii vândute - aceste circumstanțe creează îndoieli dacă valoarea pe care o solicită spre compensare reclamantul este una reală şi veridică, or, reclamantul nu a oferit probe că în principiu marfa dată a fost achitată și în ce proporţie.

Cu privire la chestiunea probațiunii cantităţii şi a componenţei stocului de mărfă pretinsă spre compensare, pârâtul a subliniat că statutul de distribuitor oficial al mărcii Xerox, cât şi statutul de service partener în RM, prezumă o activitate intensă a Societăţii şi comercializarea activă a mărfurilor, ce are impact nemijlocit asupra circulației mărfurilor, dinamica şi modificarea stocurilor de marfă. A calificat raporturile cu reclamantul ca fiind de locațiune şi nu de magazinaj. Foile de parcurs anexate la

materialele cauzei sunt documente interne ale reclamantului, Furnizorul şi Beneficiar fiind SRL ”Aproservice -X”, astfel, pârâtul nu a participat la livrările de intrare şi de ieşire din depozit. Drept consecinţă, pârâtul nu a avut controlul stocurilor intrate şi ieşite din spațiul de depozitare. A reiterat că din documentele oferite, derivă că o parte a mărfii a fost achiziționată, având statut folosită, vechimea acesteia fiind încă la momentul achiziţionării de către reclamant între 6 şi 14 ani. Astfel, apare întrebarea scopului cumpărării unor mărfuri folosite cu asemenea vechime, în special ținând cont de faptul că după achiziționare marfa dată aşa şi nu a mai fost vândută terților ci a rămas depozitată. Astfel, reieşind din statutul de service partener în RM, pârâtul a prezumat că marfa dată nu a fost cumpărată cu scopul revânzării acesteia, ci pentru alte scopuri inclusiv pentru utilizarea în calitate de piese de schimb. Pârâtul a stabilit că reclamantul a prezentat un şir de acte, însă acestea nu au tangență cu obiectul supus cercetării, or din acestea nu poate fi stabilită cantitatea şi componența stocurilor de mărfuri aflate în depozit în momentul producerii incendiului. Astfel, pentru stabilirea stocurilor, urmează de a suprapune informațile privind marfa introdusă şi marfa scoasă din depozit. Însă, reclamantul nu a oferit probe privind faptul că marfa care a fost introdusă în depozit ulterior nu a fost scoasă de acolo.

Pârâtul a conchis imposibilitatea stabilirii cantității şi componenței exacte a stocurilor existente în depozit la momentul incendiului, întrucât reclamantul nu a prezentat probe privind intrările şi ieşirile efective ale mărfii, iar stabilirea acestor circumstanțe ar fi fost posibilă doar prin efectuarea unui audit sau a unei expertize contabile.

Contrar afirmației reclamantului precum că spațiul închiriat a fost utilizat în calitate de depozit pentru produsele importate în RM de Societatea reclamantă, pârâtul a remarcat că în nici una dintre declaraţiile vamale sau invoiceuri nu este indicata, în calitate de adresa livrării adresa mun. Chişinău, ********** Din probele administrate în cauza, SRL ”Aproservice -X” dispune de minim 2 adrese la care își desfășoară activitatea și poate primi marfa și anume: ***** și *****. În facturile fiscale punctul de descărcare este indicat ca ***** , dar în nici o factură fiscală nu este indicat ********** Pârâtul a mai remarcat că în facturile fiscale semnate cu rezindenții RM, punctul de descărcare este indicat adresa *****, dar în nici o factură fiscală nu este indicat **********

Pârâtul a subliniat că stocul de marfă pretins spre compensare în mare parte a fost format cu mult timp până la producerea incendiului. În acest mod, rămâne neclar în legătură cu ce marfa dată are o vechime atât de mare și din ce considerente nu a putut fi comercializată de către reclamant. Pârâtul a considerat că dacă timp de 5 ani reclamantul nu a putut vinde această marfa este evident ca aceasta marfa nu este întrebată pe piaţă, nu este lichidă sau are alte deficiente și vicii care împiedică vânzarea acesteia Chiar dacă presupune că marfa s-a aflat la depozit (faptul dat nefiind probat de către reclamant) şi a fost prejudiciată în urma incendiului, apare chestiune aprecierii valorii acesteia, or pârâtul nu poate fi impus la achitarea unui preț disproporționat: în primul rând a valorii reale a mărfii, în al doilea rând, a stării efective a mărfii, ţinându-se cont de uzura acesteia, cât şi devalorizarea ei pe piață. Pârâtul a observat că unele dintre declarațiile vamale şi invoice

sunt datate chiar şi cu o dată anterioară datei încheierii contractului de depozit din 01.01.2013, fapt ce indică că marfa vizată a fost suspusă păstrării îndelungate, transportărilor multiple, ceea ce nu putea să nu aibă impact asupra stării mărfii.

Pârâtul a reiterat că documentele oferite de reclamant nu poartă caracter deplin şi nu acoperă toată lista de marfă a cărei compensare o pretinde reclamantul, doar pentru 1/3 din poziția de mărfuri au fost oferite foile de parcurs, privind livrarea mărfii la depozitul Uzinelor, dar şi în acestea este indicată o cantitate de marfă mai mică decât cea pretinsă. Pârâtul a conchis că din datele incluse în foile de parcurs, în coroborare cu alte acte, valoarea mărfii care a fost livrată la depozitul Uzinelor (ceea ce nu înseamnă că aceasta marfa se afla la depozit nemijlocit în momentul incendiului) constituie aproximativ 15% din valoarea solicitată spre încasare, prețul pretins spre compensare este majorat în raport cu prețul de achiziționare a mărfii stabilit prin actele prezentate de către reclamant cu o sumă mai mare de 100.000 lei, unele dintre foile de parcurs sunt datate încă cu anul 2014, adică cu 2 ani până la momentul incendiului, respectiv, reclamantul nu a oferit careva probe privind faptul că această marfa a fost continuu păstrată în locul de depozitare şi nu a fost ridicată - circumstanțe care în opinia pârâtului denotă reaua - credinţă a reclamantului.

Cu privire la contribuţia reclamantului la formarea prejudiciului pârâtul a considerat că reclamantul nu a dat dovadă de diligență necesară în calitate de proprietar al mărfii pentru păstrarea acesteia, or, o parte din marfă nu a fost afectată de incendiu, dar a fost lăsată timp mai mult de 4 luni în condiţii dăunătoare pentru marfa dată. Pârâtul a considerat că reclamantul ar fi putut recupera mai multă marfă dacă ar fi acționat şi ar fi transportat marfa de la depozit.

La 22.03.2018 a fost întocmit Raportul de Expertiză CNEJ nr. 425-474 privind valoarea prejudiciului cauzat în urma incendiului. Însă, din motive necunoscute, reclamantul nu a participat la efectuarea acestei expertize. Potrivit Raportului menționat însuşi expertul a stabilit factorii care au dus la deteriorări majore ale bunurilor: factorul termic şi perioada de timp după lichidarea incendiului, pe durata căreia bunurile materiale au stat umezite. În legătură cu aceasta, din constatările Raportului efectuat în privința altor bunuri, pârâtul a dedus că inacțiunile reclamantului în vederea ridicării bunurilor, au dus la înrăutățirea stării mărfii şi deteriorarea acesteia. În acest mod, răspunderea pentru prejudiciul material vizează parţial şi în sarcina reclamantului. Pe de altă parte, SRL ”Aproservice -X”, folosindu-se de spaţiul închiriat urma să respecte regulile anti incendiare. Reieşind din faptul că focarul incendiului nu a fost în spațiul închiriat de reclamant, apare întrebarea dacă a fost respectat de către el regulile anti incendiare de către precum şi regulile de depozitare a mărfii. Astfel, pârâtul a considerat că nerespectarea de către reclamant a regulilor anti incendiare au favorizat la răspândirea incendiului cât şi a consecințelor acestuia.

În concluzie, pârâtul a apreciat că probele prezentate de reclamant sunt inadmisibile, fiind întocmite unilateral, de persoane neîmputernicite și cu încălcarea normelor legale. Prejudiciul pretins nu a fost dovedit ca fiind cert, direct și real, iar o parte din deteriorarea bunurilor a fost cauzată de inacțiunea reclamantului după

producerea incendiului. Pârâtul a conchis că în lipsa probării cumulative a faptei ilicite, vinovăției pârâtului; legăturii cauzale; prejudiciului cert și direct, pretențiile reclamantului sunt vădit neîntemeiate, fiind formulate cu rea-credință și în scopul obținerii unei îmbogățiri fără justă cauză, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

La 09 aprilie 2025, reprezentantul pârâtului Întreprinderea Cooperatistă de Comerț Angro „Angrocoop" din mun. Chișinău, a MOLDCOOP, avocata Cristina Doga a expediat pe poșta electronică în adresa Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, referința suplimentară semnată electronic, prin care pârâtul a reiterat și dezvoltat poziția exprimată anterior, arătând că reclamanta FPC „Aproservice-X" S.R.L. a solicitat răspunderea delictuală solidară a mai multor pârâți pentru prejudiciul material pretins ca rezultat al incendiului din 11.11.2016, fără a individualiza concret acțiunile sau inacțiunile fiecărui pârât, limitându-se la invocarea generică a cadrului legal.

Pârâtul a menționat că rechizitoriul anexat de reclamant se referă la o cauză penală în care nu a fost pronunțată o sentință definitivă și executorie, fiind intentată în privința unor persoane responsabile, iar Angrocoop și Uniunea Centrală a Cooperativelor de Consum din R. Moldova (UCCCRM) nu au calitate procesuală în dosarul penal nr. 2016482272. În aceste condiții, afirmația reclamantei potrivit căreia vinovăția pârâților ar fi fost „verificată" în cauza penală a fost calificată drept nefondată, vagă și lipsită de probe.

Cu privire la UCCCRM, pârâtul a arătat că aceasta a fost indicată ca pârât ulterior depunerii cererii de chemare în judecată, aproximat peste mai mult de un an de zile, fără a exista o încheiere judecătorească de atragere în proces în această calitate. În cazul în care instanța de judecată considera că prin soluția finală pronunțată asupra prezentei cauze civile, ar fi fost lezate careva drepturi ale Uniunii centrale a cooperativelor de consum din R. Moldova, ultima urma a fi atrasă în proces doar în calitate de intervenient accesoriu, fapt ce nu a fost solicitat de către participanți. De aceea, pârâtul consideră că din motive necunoscute, Uniunea centrală a cooperativelor de consum din R. Moldova este citată de către instanţa de judecată în calitate de pârât.

În opinia pârâtului, în lipsa unei legături contractuale între UCCCRM și reclamantă FPC, SRL "Aproservice -X", simplul fapt al dreptului de proprietate asupra imobilului din mun. Chișinău, ********** nu ar constitui temei legal pentru angajarea răspunderii solidare din contul pârâtului UCCCRM. Imobilul situat în mun. Chișinău, ***** ***** fusese transmis în gestiune exclusivă către Întreprinderea Cooperatistă de Comerţ Angro Angrocoop din mun. Chişinău a MOLDCOOP, pentru efectuarea activității economice a acesteia, fiindu-i atribuite drepturi depline în acest sens. Mai mult, la încheierea ulterioară a contractelor de locațiune, de folosință între Întreprinderea Cooperatistă de Comerţ Angro Angrocoop din mun. Chişinău a MOLDCOOP şi alte entități juridice, Uniunea centrală a cooperativelor de consum din R. Moldova nu şi-a asumat careva obligații sau drepturi în coraport cu respectivele persoane juridice, motive din care nu pot fi invocate de către părți, naşterea a careva drepturi şi obligații contractuale.

La fel, în opinia pârâtului nu poate fi invocată nici răspunderea delictuală a Uniunii centrale a cooperativelor de consum din R. Moldova, or reclamanta nu a demonstrat vinovăția acesteia în producerea incendiului şi nici o legătură cauzală a acțiunilor/inacțiunilor întreprinse de aceasta la cauzarea prejudiciului material invocat.

Se atrage atenția, chiar în cazul prescripțiilor întocmite în baza actelor de control a Direcției Salvatori şi Pompieri, invocate de reclamant ca temei al răspunderii delictuale, subiect al acestora nicidecum nu este Uniunea centrală a cooperativelor de consum din R. Moldova.

Astfel, pârâtul a solicitat respingerea ca neîntemeiată şi inadmisibilă cerința reclamantei SRL ”Aproservice -X” de încasare în mod solidar de la Uniunea centrală a cooperativelor de consum din R. Moldova, a unui prejudiciu material, or nu au fost prezentate probe şi argumente plauzibile.

Referitor la cauza incendiului, pârâtul a indicat că acesta s-a produs la 11.11.2016, în jurul orei 09:45, la etajul 4 al clădirii din ***** *****, în depozitul S.C. „Arital-Lux” S.R.L., unde reclamanta deținea drept de folosință asupra unei suprafețe de 50 m². Conform Raportului de expertiză nr. 275 din 12.05.2017 și încheierii tehnico-incendiare nr. 24-16 din 29.11.2016, focarul incendiului a fost localizat în încăperea auxiliară/oficiul (contabilitatea) S.C. „Arital-Lux” S.R.L., iar cauza probabilă a constat într-un scurtcircuit electric produs la un prelungitor care alimenta aparate electrice (aerotermă, ceainic etc.), utilizate cu încălcarea regulilor de apărare împotriva incendiilor. Expertizele au exclus alte versiuni (foc deschis, sursă externă), iar prescripțiile anti incendiare din anii 2011 și 2013 vizau S.C. „Arital-Lux” S.R.L., nu UCCCRM.

Pârâtul a subliniat că, potrivit contractului de locațiune, spațiul de la etajul 4 a fost transmis în folosință exclusivă locatarului S.C. „Arital-Lux” S.R.L., acesta asumându-și expres obligația de a respecta normele tehnice, sanitare și anti incendiare și de a răspunde pentru daunele cauzate terților prin acțiuni/inacțiuni proprii (clauzele 1.2, 1.3, 2.2.2–2.2.4, 2.2.9). În consecință, Angrocoop, în calitate de locator, nu răspundea pentru utilizarea neconformă a instalațiilor electrice de către locatar.

În ceea ce privește prejudiciul material, pârâtul a arătat că reclamanta nu a dovedit cuantumul acestuia prin probe admisibile și concludente. Actele de inventariere prezentate pentru perioada 01.11.2016–31.11.2016 conțineau discrepanțe față de actele primare (facturi, invoice-uri, foi de parcurs). Din analiza anexelor la referința din 30.10.2019 a rezultat:

- o diferență totală dintre prețul pretins spre compensare și prețul de achiziționare stabilit prin actele prezentate de către reclamant de circa 100 094,72 lei;
- o valoare a mărfii livrate către depozitul situat pe strada Uzinelor 9 în baza foilor de parcurs, ținând cont de prețul de achiziționare al acestora, de circa 153 380,17 lei;
- -o parte din marfă a fost achiziționată ca marfă folosită pentru reutilizare, cu anul de fabricare 2000-2003, 2008, însă conform inventarierii prețul acesteia nu a fost diminuat, în unele cazuri fiind chiar majorat. Or, în cazul in care mărfurile nu prezentau interes economic acestea urmau a fi de fapt casate.

- imposibilitatea identificării certe a mărfii efectiv depozitate la adresa din ***** *****, în condițiile existenței altor puncte unde îşi desfăşoară activitatea şi la care reclamantul primeşte marfă şi anume: ***** şi *****.

Astfel, pârâtul a conchis că prejudiciul pretins că ar fi fost cauzat SRL ”Aproservice -X” este unul incert, or acesta nu a fost pe deplin demonstrat. La fel, la calcularea prejudiciului invocat, nu s-a ținut cont de multiplele transportări a mărfii cât şi vechimea lor, nu a fost calculată uzura.

În drept, pârâtul a invocat dispozițiile art. 1398 și 1414 CC (în vigoare la 11.11.2016) și art. 118 și 122 CPC, arătând că răspunderea delictuală presupune dovedirea cumulativă a prejudiciului, faptei ilicite, legăturii de cauzalitate și vinovăției, condiții care nu au fost demonstrate în privința Angrocoop și UCCCRM. Lipsa probelor certe exclude angajarea răspunderii și compensarea unui prejudiciu presupus. În concluzie, pârâtul a solicitat admiterea referinței suplimentare și a referințelor anterioare, precum și respingerea cererii de chemare în judecată și a cererilor de concretizare, ca neîntemeiate, formulate împotriva unor pârâți necorespunzători și nedovedite sub aspectul cauzei, vinovăției și cuantumului prejudiciului.

Reprezentanții reclamantului, FPC ”Aproservice-X” SRL - avocata Pagoni Domnița (în baza de mandat Seria MA nr.1289212 din 04.02.2019) și Barbu Ala (în baza procurii nr.01 din 03.01.2025) în ședința de judecată a susținut argumentele invocate în cererea de chemare în judecată depusă și a solicitat admiterea acesteia în sensul declarat.

Reprezentantul pârâtului, ÎCCA „Angrocoop” din mun. Chişinău a Moldcoop în proces de insolvabilitate, - avocata Doga Cristina (în baza de mandat Seria MA nr.1504791 din 08.2.2022), în ședința de judecată a susținut referința din motivele de fapt și de drept expuse în aceasta, reiterând că pe marginea cauzei penale nu este încă o sentință de achitare sau condamnare, dosarul fiind în prima instanță.

De asemenea a menționat că, că în speță nu au fost relații de depozit, dar o încăpere foarte mare în care se ofereau spații pe secții, care nu erau delimitate prin pereți, pentru utilizarea cărora se întocmeau un contract de folosință, dar nu un contract de depozit.

A menționat că în raportul de expertiză și concluzii de la serviciile de pompieri, focarul incendiului a fost de la SC „Arital-Lux”, SRL în proces de insolvabilitate, nu a fost din cauza rețelelor electrice, iar când s-a transmis în folosință nu au fost înaintate obiecții. A indicat că era un transformator din care ieșeau unele cabluri și că expertiza arată clar că din cauza unui angajat de la SC ”Arital-Lux” SRL, în proces de insolvabilitate, a conectat un electrocasnic prin intermediul unui prelungitor de la care s-a incendiat.

Totodată, în susținerea netemeiniciei cererii de chemare în judecată, pârâtul a adăugat că nu au fost prezentate facturile fiscale care atestă marfa indicată în lista inventarierii, făcându-se trimitere la un extras din programa 1C și că lipsește expertiză cu privire la prejudiciile materiale suportate.

Pârâtul a subliniată că contractul între părți se numește contract de folosință, dar de fapt este un contract de locațiune și urmează a fi aplicat prevederile contractului de

locațiune, iar răspunderea delictuală urmează a fi demonstrată prin probe, însă dosarul penal nu este finisat, din care motiv consideră că este imposibil în cadrul dosarului civil să se stabilească vinovăţia unui participant. Pârâtul de asemenea a subliniat că în cadrul dosarului penal este înaintată acțiunea civilă, însă nu cunoaște care este suma solicitată.

Reprezentatul pârâtului, Uniunea Centrală a cooperativelor de consum din RM MOLDCOOP, - Dulghieru Varvara (în baza procurii nr.01-09/04-21p din 10.01.2025), în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată

Audiind explicațiile participanților prezenți la proces prezenți în ședința de judecată, studiind materialele dosarului, în coroborare cu legislația aplicabilă speței, instanța de judecată ajunge la concluzia de a respinge cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată, din următoarele considerente.

Conform art. 20 din Constituția Republicii Moldova, orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

În conformitate cu art. 118 alin. (1) și (3) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 121 CPC, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

În conformitate cu art. 130 alin. (1) CPC, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În conformitate cu art. 239 CPC, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

În conformitate cu art. 240 alin. (1) CPC, la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.

Conform art. 7 alin. (1) din Codul civil, în redacția din 01.03.2019, legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică şi nici nu suprimă condiţiile de constituire a unei situaţii juridice constituite anterior, nici condiţiile de stingere a unei situaţii juridice stinse

anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică şi nu desfiinţează efectele deja produse ale unei situaţii juridice stinse sau în curs de realizare.

Conform art. 514 din Codul civil, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

Conform art. 1398 alin. (1), (2) și (3) din Codul civil, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

Prejudiciul cauzat prin fapte licite sau fără vinovăţie se repară numai în cazurile expres prevăzute de lege.

O altă persoană decît autorul prejudiciului este obligată să repare prejudiciul numai în cazurile expres prevăzute de lege.

Conform art.1399 din Codul civil, prevederile prezentului capitol se aplică şi în cazul prejudiciului cauzat în raporturile contractuale, cu excepţia situaţiilor în care se aplică prevederi referitoare la răspunderea debitorului pentru neexecutarea contractului şi reglementări speciale pentru anumite raporturi contractuale.

Conform art. 1410 din Codul civil, persoanele a căror activitate este legată de un izvor de pericol sporit pentru lumea înconjurătoare (exploatarea vehiculelor, a instalaţiilor, mecanismelor, folosirea energiei electrice, a substanţelor explozibile, efectuarea lucrărilor de construcţii etc.) au obligaţia să repare prejudiciul cauzat de izvorul de pericol sporit dacă nu demonstrează că prejudiciul se datorează unei forţe majore (cu excepţia cazurilor în care dauna a survenit ca urmare a exploatării navelor aeriene) sau din intenţia persoanei vătămate.

Obligaţia de reparare a prejudiciului revine persoanei care posedă izvorul de pericol sporit în baza dreptului de proprietate ori în alt temei legal sau persoanei care şi-a asumat paza izvorului de pericol sporit.

Posesorul izvorului de pericol sporit nu răspunde pentru prejudiciul cauzat dacă demonstrează că izvorul de pericol sporit a ieşit din posesiunea lui ca urmare a acţiunilor ilicite ale unor terţi. În acest caz, răspunderea revine persoanei care a dobîndit în mod ilicit izvorul de pericol sporit. În măsura în care posesorul izvorului de pericol sporit este vinovat de faptul că izvorul a ieşit din posesiunea lui, el va răspunde pentru prejudiciu în mod solidar cu persoana care l-a dobîndit în posesiune în mod ilicit.

Posesorii izvoarelor de pericol sporit răspund solidar pentru prejudiciul cauzat unui terţ prin interacţiunea acestor izvoare (coliziunea mijloacelor de transport etc.).

Prejudiciul cauzat posesorilor izvoarelor de pericol sporit ca rezultat al interacţiunii acestora se repară potrivit dispoziţiilor art.1398.

Conform art. 1414 din Codul civil, dacă dauna a fost cauzată în comun de mai multe persoane, acestea poartă răspundere solidară.

Poartă răspundere pentru daună nu doar autorul faptei cauzatoare de prejudicii, ci şi cel care l-a instigat sau l-a susţinut, precum şi cel care a beneficiat în mod conştient de un folos în urma daunei cauzate altuia.

Dacă este imposibil să se determine cotele despăgubirilor datorate de debitorii solidari conform alin.(1) şi (2), ei vor fi răspunzători în cote egale.

În ședința de judecată cu certitudine s-a constatat că, la 01 ianuarie 2013 între Întreprinderea cooperatistă de comerț angro „Angrocoop” din mun. Chişinău a MOLDCOOP”, în calitate de Proprietar, și FPC „Aproservice-X” SRL, în calitate de Beneficiar, a fost încheiat Contractul de folosință a suprafețelor nelocative *****, potrivit căruia proprietarul a acordat FPC „Aproservice-X” SRL dreptul de folosință temporară asupra unei suprafețe de 50 m², situată în incinta depozitului de pe ***** *****, mun. Chișinău, destinată amplasării bunurilor reclamantei, pentru o durată de până la până la 31 decembrie 2015 (f.d. 6, 84–85 vol. I).

Conform clauzelor contractuale, proprietarul s-a obligat să predea spațiul în stare corespunzătoare folosinței, iar beneficiarul FPC „Aproservice-X” SRL și-a asumat obligațiile, și anume, să amplaseze pe suprafețele date bunuri numai în conformitate cu legislația în vigoare, să predea şi respectiv preluieze bunurile numai prin intermediul reprezentantului „Proprietarului”, să efectueze, după indicația „Proprietarului”, inventarierea bunurilor sale şi să ofere informații la cerere referitor la bunurile amplasate.

„Beneficiarului” îi este interzis: să amplaseze pe suprafețele date bunurile altei persoane, să amplaseze bunuri inflamabile, explozive etc. (f.d. 6 și f.d. 84-85 vol. I).

Astfel, instanța de judecată susține că, în speță contractul nu conține clauze specifice depozitului, nu prevede obligația de pază a bunurilor, de răspundere pentru pierirea acestora și nici preluarea riscului, ceea ce exclude calificarea sa ca depozit. Contractul a avut termen determinat, până la 31.12.2015, fără probe privind prelungirea sa, prezumându-se că s-a prelungit tacit.

Astfel, conform explicațiilor participanților la proces FPC „Aproservice-X” SRL este reprezentant oficial al Companiei Xerox Europe LTD, fiind atât Distribuitor de mărfuri marca Xerox cât şi Service Partener în Republica Moldova, astfel a utilizat spațiul închiriat ca depozit pentru mărfurile sale și anume pentru produse tehnice cum ar fi echipamente de multiplicare, consumabile pentru tehnica de multiplicare precum și produse birotice cum ar fi hârtie pentru echipamentele de multiplicare.

Conform Extrasului din Registrul bunurilor imobile din 24.06.2019, proprietar al terenului cu nr. cadastral cu nr. ***** în mărime de 1 408 ha, situat la adresa *****, ********** și a construcțiilor de pe acesta cu nr. *****.01 (depozit), *****.02 (depozit), *****.03 (clădire administrativă), *****.04 (garaj), *****.05 (clădire de producere), *****.07 (construcție nefinalizată), *****.08 (clădire administrativă) este Uniunea Centrală a Cooperativelor de Consum din Republica Moldova MOLDCOOP . (Vol. II, f.d.24-25)

Din actul de constatare a incendiului din 11 noiembrie 2016 (f.d. 10, vol. I) rezultă că, la data menționată, în incinta depozitului SRL ”Arital Lux” situat în *****, ********** la et. 4 al depozitului, la ora 09:45 a izbucnit un incendiu, la sosirea echipelor de intervenție fiind constatată arderea cu flacără deschisă a depozitului, cu afectarea mărfurilor depozitate în interior. Incendiul a fost raportat de Leșciuc Victor (*****); anunțul fiind primit la ora 09:59, iar prima intervenție a avut loc la ora 10:08 la data de 11.11.2014, iar incendiul a fost lichidat la ora 17:02 la data 12.11.2016. Actul

indică locul, data și amploarea incendiului, fără a stabili cauza tehnică exactă și fără a identifica persoanele responsabile de producerea acestuia.

În legătură cu incendiul produs la depozitul SRL ”Arital Lux”, arendat de la SA ”Agrocoop”, amplasat la etajul 4 al imobilului din ***** au fost emise ordonanțe de pornire a urmăririi penale în fapt (f.d. 7 și f.d. 9, vol. I), din cuprinsul cărora rezultă că organul de urmărire penală a dispus investigarea circumstanțelor producerii incendiului și a posibilelor încălcări ale normelor anti incendiare.

Respectiv, conform prin Ordonanța privind începerea urmăririi penale nr. 2016482275 din 11 noiembrie 2016, emisă de ofițerul superior de urmărire penală al SUP Ciocana, Boris Berzan, s-a dispus începerea urmăririi penale în baza art. 296 din Codul penal, încălcarea regulilor de protecție contra incendiilor, în aceea că „În pofida faptului că factorilor de decizie ai SA „Agrocoop” şi SRL „Arital Lux” le-au fost prescrise executarea măsurilor obligatorii în scopul protecției anti incendiare, aceştia nu au îndeplinit măsurile prescrise, fapte urmate de producerea incendiului la 11 noiembrie 2016, în depozitul SRL ”Arital Lux”, arendat de la SA ”Agrocoop”, amplasat la etajul 4 al imobilului din *****, incendiu soldat cu decesul pompierului Nagailîc Ion, traumatizarea altor persoane şi alte urmări grave. (f.d. 7, vol. I)

Iar, potrivit Ordonanței privind începerea urmăririi penale nr. 2016482272 din 11 noiembrie 2016 emisă de ofițerul superior de urmărire penală al SUP Ciocana, Boris Berzan prin care s-a dispus începerea urmăririi penale în baza art. 197 alin. (2) lit. a), d) din Codul penal, distrugerea intenționată a bunurilor, care din imprudență a cauzat decesul unei persoane, precum că, ”la 11 noiembrie 2016, ora 10:05, în serviciul de gardă al IP Ciocana a parvenit informaţia referitor la incendiul produs în depozitul SRL ”Arital Lux”, arendat de la SA ”Agrocoop”, amplasat la etajul 4 al imobilului din ********** mun. Chişinău. În rezultatul examinării cazului s-a stabilit că incendiul a izbucnit la 11 noiembrie 2016, la ora 10:01, iar în scurt timp s-a extins în întreg depozitul, fiind supuse arderii mărfuri de uz casnic şi de larg consum. Totodată, în timpul intervenţiei echipelor de pompieri şi salvatori, în rezultatul intoxicării cu fum, la faţa locului a decedat pompierul Nagailîc Ion, alte persoane fiind traumate şi spitalizate” (f.d 9, vol. I).

Conform copiei rechizitoriului anexat de reclamant, reținem că la 11 noiembrie 2016 cauzele penale nr. 2016482272 și nr. 2016482275 au fost conexate într-o procedură unică. (f.d. 59)

Tot din același act rezultă că, la 20 septembrie 2018 urmărirea penală pe faptul comiterii infracțiunii prevăzută la art. 197 alin. (2) lit. a) și d) din Codul penal, a fost clasată în temeiul art.275 alin. (1) pct. 1) din Codul de procedură penală, (nu există faptul infracţiunii”).

De asemenea, potrivit Încheierii tehnico-incendiare nr. 24-16 din 29 noiembrie 2016, emisă de Serviciul Protecției Civile și situațiilor excepționale a MAI RM, Direcția Salvatori și Pompieri, Secția Laboratorul Experimental Antiincendiar, privind determinarea cauzei probabile şi focarului incendiului ce a avut loc la data 11.11.2016, la depozitul SRL ”Arital-Lux”, ***** *****, mun. Chișinău, s-a formulat următoarele concluzii: Focarul incendiului se află în interiorul încăperii auxiliare (debara) de la

nivelul patru al clădirii. Cauza probabilă a generării incendiului este scurtcircuit în rețeaua electrică provizorie (prelungitor) (f.d. 239-243 verso, vol. I)

Cu privire la cauza incendiului produs în depozitul menționat supra, în rechizitoriul cauzei penale prezentat de reclamant se indică ca probă Raportul de expertiză nr.275 din 12.05.2017, emis de Laboratorul de expertize judiciare inginero-tehnice al Centrului Național de Expertize Judiciare de pe lângă MJ RM, prin care s-a constatat:,,

1. Cauza mai mult probabilă a incendiului care a avut loc la data de 11.11.2016, la etajul 4 al depozitului situat pe adresa *****, ce aparține Î.C.C.A. ”Angrocoop” din mun. Chișinău a MOLDCOOP și este arendat de către S.R.L. ”Arital Lux”, este producerea unui scurtcircuit electric între conductoarele prelungitorului electric ce alimenta aeroterma electrică și ceainicul electric, amplasate în interiorul oficiului (contabilității) a S.R.L. „Arital Lux”.

2. Utilizarea în încăperea depozitului S.R.L.,,Arital Lux” a utilajului electric și nerespectarea regulilor de apărare împotriva incendiilor, au favorizat inițierea procesului de ardere în cazul incendiului nominalizat.

3. Focarul incendiului a fost amplasat în interiorul oficiului (contabilității) a S.R.L. ,,Arital Lux”, aproximativ pe centrul clădirii.

4. Regulile de apărare împotriva incendiilor nu au fost respectate, și anume:

-nu s-au demontat toate prizele electrice din încăperile depozitului. P.405 RT DSE 1.01.2005

- se utilizau prize montate pe material combustibil RT DSE 1.01.2005 P.54b

-pozarea unor cabluri electrice a fost efectuată cu încălcarea cerințelor NMIE;

-în încăperea depozitului se utilizau utilaj electric de diferite destinații;

-alimentarea utilajului electric se efectua prin intermediul prelungitoarelor.

5. Nerespectarea măsurilor antiincendiare, indicate în prescripțiile din 2011 și 2013, emise de către DSP Ciocana, întreprinderii S.R.L. „Arital Lux” au favorizat formarea sursei de aprindere în procesul de ardere al incendiului nominalizat.” (f.d. 59-76, vol. I)

Însă instanța de judecată reține că raportul respectiv nu a fost prezentat nici de una din părțile procesului, fiind un înscris administrat de organul de urmărire penală în cauza penală, căruia îi va da apreciere instanța penală.

De asemenea, instanța menționează că pârâtul ÎCCA ”Angroocoop” mun. Chișinău a MOLDCOOP, în procedura falimentului a făcut trimitere la acest raport în referința sa, nefiind contestat de reclamant, de aceea instanța va lua în considerare explicațiile pârâtului ca fiind pertinente și concludente, fiind în concordanță cu circumstanțele probate prin Încheierea tehnico-incendiară nr. 24-16 din 29 noiembrie 2016.

Astfel, conform copiei rechizitoriului în cauza penală nr. 2016482272, instanța reține că nici unul din pârâți menționați în prezenta cerere de chemare în judecată nu i s-a atribuit vreo calitate procesuală, acesta fiind de învinuire a lui Cotruță Adrian Stepan și Mîrzac Alexei Policarp în comiterea infracțiunii prevăzută la art. 296 alin. (1) Cod penal,

încălcarea regulilor de protecție contra incendiilor, adica neîndeplinirea dispozițiilor organelor de stat de supraveghere antiincendiară, precum și încălcarea cu rea voință a regulilor de protecție contra incendiilor, care au provocat urmări grave.

Prin urmare, Cotruță Andrian Stepan a fost învinuit în aceea că el, fiind administratorul SC„Arital-Lux" SRL, cu subdiviziunea amplasată în mun. Chişinău, ***** *****, încălcând cu rea-voință prevederile art.11 al Legii privind apărarea împotriva incendiilor nr.267-XIII din 09.11.1994, conform căreia era obligat să ....asigure apărarea împotriva incendiilor şi regimul de protecție contra incendiilor la obiective;", să „...elaboreze măsuri organizatorice, tehnice şi inginerești de apărare împotriva incendiilor la obiective și să asigure realizarea lor," precum şi să "... asigure realizarea oportună a măsurilor de apărare împotriva incendiilor conform prescripţiilor, avizelor şi avertismentelor organelor supravegherii de stat a măsurilor contra incendiilor", manifestând o atitudine neglijentă faţă de măsurile specificate în prescripțiile nr.49 din 07 februarie 2011 şi nr.434 din 31 octombrie 2013, întocmite în baza actelor de control efectuate de către colaboratorii Direcției Salvatori și Pompieri, şi în acest sens nu a demontat toate prizele electrice din încăperile depozitului şi a admis utilizarea prizelor montate pe material combustibil; pozarea cablurilor electrice cu încălcarea Normelor de Montare a Instalațiilor Electrice; utilizarea în depozit a utilajului electric de diferite destinații; precum şi alimentarea utilajului electric prin intermediul prelungitoarelor până la 11 noiembrie 2016, aproximativ până la ora 10:01 min., când în procesul folosirii utilajului electric, în urma unui scurt circuit între conductoarele prelungitorului electric ce alimenta aeroterma electrică și ceainicul electric, s-a produs incendierea încăperilor la etajul 4 şi 5 al halei industriale din ********** din mun. Chişinău, ce aparține SA "Angrocoop", în cadrul căruia cet.Ursu Angela Pavel, care se afla în depozitul SC „Arital-Lux" SRL şi pompierul Nogailîc Ion au decedat de la intoxicație cu bioxid de carbon, iar agenților economici, potrivit raportului de expertiză judiciară nr.425-474, din 22 martie 2018, le-au fost cauzate prejudicii materiale, şi anume SRL "Cominstal" - în valoare de 419594,94 lei, SRL "Miul-Impex" - în valoare de 911556,18 lei, şi SRL "Giani-Impex" - în valoare de 2926368,94 lei ..

De asemenea, Mirzac Alexei Policarp a fost învinuit în aceea că, fiind administratorul ICC "Angrocoop", din mun. Chişinău, al MOLDCOOP, cu subdiviziunea amplasată în mun. Chişinău, ***** *****, încălcând cu rea-voință prevederile art.11 al Legii privind apărarea împotriva incendiilor nr.267-XIII din 09.11.1994, conform căreia era obligat să asigure apărarea împotriva incendiilor și regimul de protecție contra incendiilor la obiective;", să... elaboreze măsuri organizatorice, tehnice și inginerești de apărare împotriva incendiilor la obiective şi să asigure realizarea lor," precum și să"... asigure realizarea oportună a măsurilor de apărare împotriva incendiilor conform prescripţiilor, avizelor şi avertismentelor organelor supravegherii de stat a măsurilor contra incendiilor", manifestând o atitudine neglijentă față de măsurile specificate în prescripţia nr.432 din 31 octombrie 2013, întocmită în baza actului de control nr.391 din 28.10.2013, efectuat de către colaboratorii Direcției Salvatori şi Pompieri, şi în acest sens nu a prevăzut un sistem de avertizare despre incendiu; nu a restabilit sistemul automat de

stingere a incendiilor, nu a demontat prizele electrice din încăperile depozitelor; a admis utilizarea prizelor, întrerupătoarelor și a altor mijloace şi dispozitive electrice deteriorate sau montate pe material combustibil; precum şi alimentarea utilajului electric prin intermediul prelungitoarelor din aceste prize până la 11 noiembrie 2016, aproximativ până la ora 10:01 min., când în procesul folosirii utilajului electric, în urma unui scurt circuit între conductoarele prelungitorului electric ce alimenta aeroterma electrică şi ceainicul electric, s-a produs incendierea încăperilor la etajul 4 şi 5 al halei industriale din *****, ce aparține SA ”Angrocoop”, în cadrul căruia cet. Ursu Angela Pavel, care se afla în depozitul SC ,,Arital-Lux” SRL şi pompierul Nogailic Ion au decedat de la intoxicație cu bioxid de carbon, iar agenților economici, potrivit raportului de expertiză judiciară nr.425-474, din 22 martie 2018, le-au fost cauzate prejudicii materiale, şi anume SRL ”Cominstal” - 419594,94 lei, SRL ”Miul-Impex” - 911556,18 lei, şi SRL ”Giani-Impex” - 2926368,94 lei”.

Conform explicațiilor reclamantului, a listei de inventariere din 11.11.2016 și a descrierii inventorului nr. 1 din 11.11.2016, cu privire la marfa deținută de reclamantă în depozitul unde a avut loc incendiul (********** mun. Chișinău, s-au recuperat 585 topuri (34.514 MDL), iar marfa degradată/distrusă a fost evaluată la 1.014.189,73 MDL (valoare totală în depozit la data incendiului: 1.048.704,20 MDL), date care nu au fost probate suficient de către reclamant.

Instanța menționează că, potrivit rechizitoriului prezentat, este indicat mărimea prejudiciului cauzat în urma incendiului din 11.11.2016 agenților economici care dețineau marfă în depozitul de pe ********** mun. Chișinău, pentru care s-a realizat expertiza merceologică, fiind emis Raportul de expertiză judiciară nr.425-474, din 22 martie 2018- SRL ”Cominstal” - 419594,94 lei, SRL ”Miul-Impex” - 911 556,18 lei, şi SRL ”Giani-Impex” – 2 926 368,94 lei”.

Deci în acest raport nu se regăsește reclamantul, iar în privința prejudiciului pretins a fi cauzat în urma incendiului nu a fost realizat expertiza judiciară merceologică, ci doar au fost prezentate niște acte de inventariere întocmite unilateral de către reclamant, conținând informații contradictorii, care creează incertitudini asupra cuantumului cert al prejudiciului survenit în urma incendiului în depozitul situat pe ********** *****.

Instanța reține că reclamanta și-a întemeiat cererea de chemare în judecată pe normele privind răspunderea delictuală și pe prescripțiile anti incendiare emise, ordonanțele de pornire a urmăriri penale, încheierea tehnico-incendiară și pe copia rechizitoriului.

Astfel, reieșind din prevederile art. 1398 CC, reiese că condițiile generale declanșării răspunderii civile delictuale constituie: fapta ilicită - orice faptă, prin care încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv aparținând unei persoane, angajând răspunderea nu doar atunci când se aduce atingere unui drept subiectiv (strictu sensu), dar și când au fost prejudiciate anumite interese ale anumitor persoane/ acțiune/inacțiune care contravine legii; prejudiciul - consecinţa negativă cu caracter patrimonial sau nepatrimonial al faptei ilicite, apărută ca urmare a

lezării drepturilor subiective patrimoniale și personal nepatrimoniale ale persoanei; raportul cauzal dintre faptă și prejudiciu și vinovăție.

Astfel, cu referire la fapta ilicită reține că, potrivit art. 1398 alin. (1) Cod civil, existența unei fapte ilicite reprezintă o condiție sine qua non pentru antrenarea răspunderii civile delictuale, iar sarcina probei revine reclamantului, conform art. 118 alin. (1) CPC.

La caz, instanța reține că reclamanta FPC „Aproservice-X" SRL își întemeiază pretențiile de despăgubire pe susținerea existenței unei fapte ilicite constând în inacțiunea societăților pârâte SRL „Arital-Lux" și Î.C.C. „Angrocoop", manifestată prin pretinsa nerespectare a normelor antiincendiare și neexecutarea prescripțiilor emise de autoritatea competentă, inacțiune care ar fi determinat producerea incendiului din 11.11.2016.

Astfel, în susținerea faptei ilicite, reclamanta a invocat existența prescripțiilor antiincendiare nr. 432 în adresa ICCA „Angrocoop " și nr. 434 în adresa SRL „Arital Lux" despre care a afirmat că ar fi fost emise la 10 octombrie 2016 de către Serviciul protecție civilă și situații excepționale al MAI, anterior producerii incendiului, și care nu ar fi fost executate de pârâți, fapt urmate de producerea incendiului la 11 noiembrie 2016 in depozitul SRL "Arital-Lux" arendat de la ICCA „Angrocoop" amplasat la etajul 4 al imobilului din strada Uzinelor 9 mun. Chișinău.

Astfel, instanța remarcă că la dosar sunt prezentate înscrisuri referitoare la actul de control și prescripția emisă de Direcția Situații Excepționale (DSP Ciocana) la 30 octombrie 2013 în adresa lui Mocreac Fiodor, administrator al SA "Agrocoop", fără a se indica nr. prescripției, dar în coroborare cu explicațiile părților rezultă că aceasta se referă la prescripția nr. 432 din 30 octombrie 2013 asupra căreia instanța se va expune mai jos. (f.d. 63-64, vol. II)

Instanța atestă că reclamantul a anexat dovada emiterii prescripției din 30 octombrie 2013 în adresa directorului Căruntu Marin (f.d. 65-66 vol. II, precum și a prescripției din 7 februarie 2011 adresate lui Cotruță Marin (administrator a SRL„Arital-Lux") (f.d. 67 vol II), dar nu în forma integrală, nefiind indicate măsurile dispuse în sarcina directorului SRL „Arital-Lux", termenul de executare, deficiențele depistate.

Deci în lipsa prezentării în forma integrală a prescripțiilor din 30 octombrie 2013, din 07 februarie 2011 instanța nu poate aprecia în ce au constat prescripțiile, conținutul concret al obligațiilor prescrise; termenul de executare; dacă obligațiile erau aplicabile spațiului în care se afla marfa reclamantei; dacă destinatarul/pârâții au respectat sau nu normele indicate în prescripțiile date și respectiv, dacă neexecutarea lor constituia o încălcare normativă, adică o faptă ilicită aptă să genereze răspunderea civilă.

Tot aici instanța relevă că, actele administrative constatatoare au fost emise (la caz în a. 2011, a. 2013) cu mult timp înainte de producerea unui eveniment prejudiciabil (la caz a incendiului - 11.11.2016) și prin urmare nu pot fundamenta, prin ele însele, existența unei fapte ilicite cauzatoare de prejudiciu, în lipsa unei legături factuale directe cu evenimentul produs.

Tot cu privire la prescripțiile invocate, instanța constată o contradicție esențială privind data emiterii lor, între susținerile reclamantului și actele procesuale invocate și prezentate chiar de acesta.

Astfel, reclamantul a indicat în cererea de chemare în judecată că prescripțiile ar fi fost emise la 10 octombrie 2016, a căror nerespectare a fost menționată în ordonanța de pornire a urmăririi penale.

În schimb, în Ordonanța privind începerea urmăririi penale nr. 2016482275 din 11 noiembrie 2016, în baza art. 296 din Codul penal (prezentată de reclamant) s-a indicat expres în partea constatatoare: ,,La 31 octombrie 2013 de către Serviciul protecție civilă și situaţii excepţionale al MAI în adresa SA ,,Angrooop" a fost emisă prescripția nr. 432 conform căreia întreprinderii i-au fost prescrise efectuarea măsurilor obligatorii în scopul protecției antiincediare, în conformitate cu prevederile Legii nr. 267din 09.11.1994 privind apărarea împotriva incendiilor și Legii nr. 131 din 08.06.2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător".

Tot la 31 octombrie 2013 de către Serviciul protecție civilă şi situaţii excepţionale al MAI în adresa SRL ,,Arital Lux" a fost emisă prescripția nr. 434 conform căreia întreprinderii i-au fost prescrise efectuarea măsurilor obligatorii în scopul protecției antiincediare, în conformitate cu prevederile Legii nr. 267din 09.11.1994 privind apărarea împotriva incendiilor și Legii nr. 131 din 08.06.2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător". (f.d. 7, vol. I)

Această circumstanță este confirmată și de explicațiile pârâtului Î.C.C.A. „Angrocoop" din mun. Chișinău a MOLDCOOP, care a arătat că prescripțiile respective au fost emise cu aproximativ trei ani înainte de producerea incendiului, și anume, la 31 octombrie 2013, aspect necontestat de reclamant prin probe contrare.

Cu privire la existența faptei ilicite invocate prin prisma Prescripțiilor DSP Ciocana nr. 432 din 30.10.2013 prin care au fost constatate mai multe neconformități privind apărarea împotriva incendiilor la întreprinderea SA ,,Angrocoop" și au fost impuse măsuri de remediere cu termen, în principal, până la 01.12.2013, se reține că, pentru a constitui temei al răspunderii delictuale, era necesar ca reclamanta să dovedească faptul că neexecutarea unei măsuri concrete menționate în prescripțiile sus indicate exista la data incendiului care constituit cauza producerii sau extinderii prejudiciului. Însă de către reclamant nu au fost prezentate careva probe concludente în aceste sens.

De asemenea potrivi Prescripțiilor menționate s-a impus, interzicerea utilizării cablurilor cu izolație defectată (pct. 23) interzicerea exploatării corpurilor de iluminat fără capace de protecție (pct. 24), interzicerea folosirii prizelor și dispozitivelor electrice deteriorate (pct. 26), respectarea distanței dintre iluminat și mărfuri (pct. 29), efectuarea măsurărilor izolației instalației electrice (pct. 30).

Astfel, instanța conchide că reclamanta nu a demonstrat care măsură concretă din prescripție era neexecutată la data incendiului, cum anume acea neexecutare a determinat producerea scurtcircuitului, în ce mod deficiențele constatate în 2013 au avut legătură directă cu incendiul din 2016. Or, încheierea tehnico-incendiară și Expertiza tehnică

menționată la care se face referire în copia rechizitorului stabilește o cauză distinctă, punctuală și independentă de deficiențele generale din prescripție.

Prin urmare, instanța reține că prescripția DSP Ciocana nr. 432/30.10.2013 nu dovedește existența unei fapte ilicite civile în legătură cauzală cu prejudiciul reclamat, ci doar existența unor neconformități administrative la un moment anterior.

În lipsa faptei ilicite dovedite, una dintre condițiile esențiale ale răspunderii civile delictuale nu este întrunită.

Astfel, din analiza materialului probator administrat rezultă că nu a fost demonstrată existența unei conduite concrete, determinate și imputabile fiecăruia dintre pârâți, care să constituie o faptă ilicită în sensul art. 1998 Cod civil.

Totodată, instanța constată că înscrisurile prezentate de reclamant – procesele-verbale cu privire la contravenție nr. MAI 01269289, MAI 01269286, MAI 01269288 din 7–8 februarie 2011, hotărârile contravenționale nr. 2011480000045, nr. 2011480000037 și nr. 2011480000043 din 08.02.2011, precum și ordinele de plată aferente – atestă exclusiv constatarea și sancționarea unor fapte contravenționale săvârșite în anul 2011, cu peste cinci ani anterior producerii incendiului din 11.11.2016, precum și executarea sancțiunilor aplicate de către contravenienți.

Prin natura lor juridică, aceste acte constată încălcări administrative la un moment determinat. Aici, instanța relevă că în acord cu principiilor generale ale dreptului civil, răspunderea civilă delictuală nu poate fi fundamentată pe simple „antecedente contravenționale”, în lipsa demonstrării continuității faptei ilicite până la momentul producerii prejudiciului, identității situației de fapt și legăturii cauzale directe dintre contravenția constatată și prejudiciul pretins.

Instanța remarcă că nu există dovezi că deficiențele constate atunci au fost constatate din nou imediat anterior incendiului sau că autoritățile de control ar fi confirmat menținerea stării de pericol.

Prin urmare, aceste acte demonstrează antecedente administrative, nu o stare certă și continuă de neconformitate, nu stabilesc caracterul determinant al deficiențelor pentru incendiul din 11.11.2016 și nu pot fi echivalate cu constatarea unei fapte ilicite civile actuale.

Totodată, instanța de judecată reține că procesele-verbale nr. MAI 01269289 și MAI 01269286, precum și hotărârile contravenționale subsecvente, vizează persoane fizice determinate, respectiv Mocreac Fiodor Simion și Bîrca Anatolie Ion. Aceste persoane nu au calitatea de pârâți în prezenta cauză, au fost sancționate în nume propriu, pentru fapte constatate la date și ore precise. În consecință, instanța apreciază că aceste înscrisuri nu pot fundamenta existența unei fapte ilicite imputabile pârâților SRL „Arital-Lux” sau Î.C.C. „Angrocoop”.

În special, cu referire la procesul-verbal nr. MAI 01269288 din 07.02.2011 și hotărârea contravențională nr. 2011480000043 din 08.02.2011, instanța constată că acestea vizează Î.C.C. „Angrocoop”, fiind constatate încălcări ale normelor de apărare împotriva incendiilor. Cu toate acestea, instanța subliniază că actele contravenționale reflectă starea obiectivului în perioada 30.03.2007–07.02.2011, nefiind prezentate acte

privind constatări ulterioare, mențiuni privind menținerea neconformităților, concluzii despre existența aceloraşi deficiențe în anul 2016.

Iar, din ordinul de plată nr. 150 din 09.02.2011 rezultă că sancțiunea a fost executată integral, fapt ce atrage prezumția că situația a fost remediată sau, cel puțin, că autoritatea de control nu a mai constatat ulterior aceeaşi stare de pericol.

Instanța relevă că nici procesul-verbal, nici hotărârea contravențională nu fac vreo referire la un risc iminent de incendiu, nu identifică o cauză tehnică susceptibilă să genereze incendiul din 11.11.2016, nu stabilesc o relație de cauzalitate între deficiențele constatate și un prejudiciu concret. Prin urmare, instanța de judecată consideră că aceste înscrisuri au valoare de antecedente administrative, dar nu constituie probă a unei fapte ilicite civile actuale, în sensul art. 1398 Cod civil. Aici, instanța relevă că utilizarea termenului de antecedent nu este în sensul contravențional, ci în sens de istoric al faptelor documentate, or conform art. 30 alin. (11), lit. b) din Codul contravențional, se consideră că nu a fost supus răspunderii contravenționale contravenientul care a executat integral sancțiunea, fapt care se prezumă la caz.

În lumina celor expuse, instanța concluzionează că procesele-verbale și hotărârile contravenționale din anul 2011 nu probează existența unei fapte ilicite la momentul incendiului din 11.11.2016, acestea nu demonstrează legătura cauzală dintre pretinsele încălcări și prejudiciul reclamat, nu pot fundamenta vinovăția pârâților și nici solidaritatea delictuală invocată, reprezintă simple „antecedente administrative”, fără relevanță probatorie în prezenta cauză.

Mai mult ca atât, nu rezultă din niciun act depus la dosar că neexecutarea prescripțiilor invocate de reclamantă ar fi determinat în mod direct izbucnirea incendiului din 11 noiembrie 2016.

Dimpotrivă, din Încheierea tehnico-incendiară nr. 24-16 din 29 noiembrie 2016 (f.d. 239-243 verso, vol. I) rezultă că cauza probabilă a incendiului a fost un scurtcircuit în rețeaua electrică provizorie (prelungitor), amplasată în interiorul oficiului SRL „Arital-Lux”, fără a se face vreo legătură directă cu prescripțiile invocate de reclamantă, nefiind menționate persoanele vinovate de izbucnirea incendiului, nu se stabilește încălcarea unei norme legale concrete de către SRL „Arital-Lux” sau Î.C.C.A. „Angrocoop”, mărimea pagubei materiale, probând astfel lipsa determinării vinovăției unei persoane concrete și indicând asupra netemeiniciei cererii de chemare în judecată față de pârâți.

Instanța apreciază că acest aspect este deosebit de relevant, întrucât potrivit pct. 33 din Ordinul Serviciului Protecţiei Civile şi Situaţiilor Excepţionale nr. 195 cu privire la aprobarea Regulamentului privind organizarea şi realizarea supravegherii de stat a măsurilor contra incendiilor în Republica Moldova din 25 noiembrie 2009, în procesul constatării incendiului, colaboratorul este obligat să stabilească inclusiv persoanele vinovate, dacă acestea pot fi identificate, după cum urmează ”În procesul constatării cazului de incendiu, colaboratorul SSMCI este obligat să stabilească următoarele:

1) Timpul, locul izbucnirii incendiului, datele privind extinderea şi stingerea lui.

2) Cauza incendiului, persoanele vinovate de izbucnirea lui, circumstanţele ce influenţează gradul şi caracterul răspunderii lor.

3) Mărimea pagubei materiale, existenţa cazurilor de deces şi traumatism, alte urmări ale incendiului.

4) Starea de apărare împotriva incendiilor a obiectivului până la incendiu şi legătura directă cu izbucnirea, propagarea şi urmările incendiului.

5) Existenţa sau inexistenţa componenţei de infracţiuni.

6) Se clarifică cauzele şi condiţiile ce au contribuit la izbucnirea incendiului.

Astfel, reclamantul invocă actul de constatare a incendiului din 11 noiembrie 2016 ca dovadă a legăturii de cauzalitate dintre fapta pârâților și prejudiciul său, care este o apreciere eronată, or actul precizează expres că „… incendiul a avut loc la depozitul SRL „Arital Lux”… situația la sosire – depozitul ardea cu flacără deschisă…” (f.d. 10, vol. I).

Instanța constată că actul descrie exclusiv circumstanțe factuale (loc, oră, amploare); nu conține concluzii privind cauza juridică a incendiului, nici vinovăția unei persoane, nu face legătura între incendiul produs și bunurile concrete ale reclamantului, nici cu privire la regimul lor juridic (proprietate, pază, control).

Din care considerente, instanța de judecat concluzionează că argumentele reclamantului sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse, fiind bazate pe o probă care nu demonstrează raport de cauzalitate juridică, ci doar un eveniment.

Astfel, din mijloacele probatorii expuse nu rezultă întrunirea nici a unei condiții privind răspunderea delictuală față de pârâți.

De asemenea, instanța de judecată reține că cu adevărat din copia rechizitoriului în cauza penală nr. 2016482272 depusă de către reclamant în prezenta cauză civilă rezultă că, anume aceste pretinse încălcări invocate de reclamant a prescripțiilor antiincendiare nr. 432 și nr. 434 din 31 octombrie 2013, a prevederilor art.11 al Legii privind apărarea împotriva incendiilor nr.267-XIII din 09.11.1994, care ar fi cauzat incendiul din 11.11.2016 în depozitul de pe ********** ***** - constituie obiectul acuzației penale formulate în cauza penală nr. 2016482272.

Potrivit rechizitoriului, organul de urmărire penală a reținut în sarcina inculpaților Cotruță Adrian Stepan și Mîrzac Alexei Policarp că, în calitate de administratori ai SRL „Arital-Lux” și, respectiv, Î.C.C.A. „Angrocoop”, ar fi încălcat obligațiile legale privind apărarea împotriva incendiilor, neexecutând prescripțiile organelor de supraveghere antiincendiară menționate supra, admițând utilizarea instalațiilor electrice neconforme și nerespectând regulile tehnice de exploatare, fapte care, potrivit acuzării, ar fi favorizat producerea incendiului și urmările grave survenite.

Astfel, încălcările invocate de reclamant în prezenta cauză civilă au fost calificate de către organul de urmărire penală în cauza penală nr. 2016482272 ca infracțiune prevăzută la art. 296 alin. (1) Cod penal, încălcarea regulilor de protecție contra incendiilor, adica neîndeplinirea dispozițiilor organelor de stat de supraveghere antiincendiară, precum și încălcarea cu rea-voință a regulilor de protecție contra incendiilor, care au provocat urmări grave”.

Iar, potrivit pct. 33 din Decizia de inadmisibilitate a Curții Constituționale nr. 50 din 19 aprilie 2022, „încadrarea juridică a faptei penale, identificarea normei aplicabile cazului şi stabilirea pedepsei ţin de competenţa instanţei de judecată. De asemenea,

instanţa de judecată efectuează încadrarea juridică a faptei în funcţie de circumstanţele concrete ale speţei deduse judecăţii (a se vedea DCC nr. 76 din 21 mai 2019, § 18). Instanţa de judecată nu este obligată să accepte încadrarea dată de către procuror (DCC nr. 40 din 8 mai 2018, § 22 și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului citată acolo). Trebuie făcută o distincţie între fapta (prejudiciabilă), care poate reprezenta o multitudine de circumstanţe faptice, şi infracţiunea sau contravenţia prevăzută de articolele legii penale şi contravenţionale, în baza cărora poate fi făcută încadrarea juridică".

Instanța reține din explicațiile reclamantului și a pârâților prezenți la proces că cauza penală se află în examinare în prima instanță, deci urmează ca instanța penală să dea apreciere în baza probatoriului administrat/cercetat asupra calificării faptelor investigate și imputate inculpaților.

Respectiv, instanța penală urmează să stabilească, cu autoritate de lucru judecat, dacă normele antiincendiare au fost încălcate, de către cine au fost încălcate, dacă aceste încălcări au cauzat incendiul și urmările acestuia.

Totodată, simpla producere a incendiului nu echivalează cu existența automată a unei fapte ilicite imputabile pârâților. Incendiul reprezintă un eveniment material, iar caracterul ilicit al conduitei care l-ar fi generat trebuie dovedit prin probe certe, ceea ce, în prezenta cauză, se confundă cu însăși materia acuzației penale aflate în curs de judecată.

În aceste condiții, o concluzie a instanței civile în sensul că pârâții – persoane juridice – au săvârșit o faptă ilicită prin nerespectarea normelor antiincendiare ar presupune, în mod inevitabil, o apreciere anticipată asupra existenței și conținutului aceleiași fapte cercetate în procesul penal, precum și asupra vinovăției persoanelor responsabile de organizarea și asigurarea regimului de protecție contra incendiilor.

Deși acuzația penală vizează persoane fizice, iar nu direct persoanele juridice pârâte în prezenta cauză, eventuala angajare a răspunderii civile a acestora ar presupune, în mod necesar, constatarea prealabilă a existenței unei fapte ilicite săvârșite în legătură cu activitatea lor, aspect care, în situația de față, este indisolubil legat de soluția ce urmează a fi dată în procesul penal.

Prin urmare, instanța reține că, la acest moment, reclamantul nu a probat în mod autonom existența faptei ilicite, iar constatarea acesteia depinde în mod esențial de hotărârea judecătorească ce urmează a fi date în cauza penală, motiv pentru care susținerile reclamantului sub acest aspect sunt premature și neîntemeiate.

De asemenea, instanța apreciază ca neîntemeiată și eronată concluzia reclamantului precum că ordonanțele de începere a urmăririi penale nr. 2016482275 si nr. 2016482275 denotă faptul că, prin neglijența de care au dat dovadă, vinovați în declanșarea incendiului sunt SRL "Arital Lux" și ICCA "Angrocoop", şi anume prin nerespectarea regulilor antiincendiare, precum şi neconformarea prescripțiilor ce le-au fost emise în acest sens, respectiv aceștia sunt obligați să repare prejudiciul cauzat în urma incendiului prin achitarea unei despăgubiri SRL „Aproservice-X", or ordonanța în cauza penală este doar un act procesual emis de către organul de urmărire penală în

corespundere cu normele legale și după intima convingere, dacă apreciază din actul de sesizare că există bănuiala rezonabilă privind comiterea unei fapte penale, fără a fi înaintată vreo acuzație, cu atât mai mult, de a fi constatată vina unei persoane în comiterea unei infracțiuni.

În conformitate cu art. 274 alin. (1) din Codul de procedură penală (în vigoare la data emiterii ordonanței de pornire a urmăririi penale – 07.11.2016), organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut în art.262 şi 273 dispune în termen de 30 de zile, prin ordonanţă, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvîrşită o infracţiune şi nu există vreuna din circumstanţele care exclud urmărirea penală, informînd despre aceasta persoana care a înaintat sesizarea sau organul respectiv.

Astfel, pentru începerea urmăririi penale nu se cer date privind cunoaşterea tuturor elementelor infracţiunii, fiind suficiente informaţiile ce caracterizează două elemente ale infracţiunii (obiectul infracţiunii şi latura obiectivă a infracţiunii). Deci urmărirea penală începe in rem (în privinţa faptei săvârşite), nefiind necesară cunoaşterea persoanei făptuitorului. Numai când făptuitorul şi identitatea acestuia se cunosc cu precizie, o dată cu fapta, urmărirea penală începe şi in personam, adică în privinţa unei persoane concrete. Astfel, la caz, instanța reține că au fost emise ordonanțe de pornire a urmăririi penale in rem.

Tot aici instanța reține că potrivit jurisprudenței CtEDO ,,conceptul „acuzaţie" în sensul Convenţiei, este definit ca „notificarea oficială, din partea autorităţii competente, privind suspiciunea referitoare la comiterea unei infracţiuni", definiţie care depinde, de asemenea, de existenţa sau absenţa unor „repercusiuni importante asupra situaţiei [suspectului]" (Deweer împotriva Belgiei, pct. 42 şi 46, şi Eckle împotriva Germaniei, pct. 73).

Conform pct. 21 din Decizia Curții Constituționale din 13 mai 2021 de inadmisibilitate a sesizării nr. 170a/2020 pentru interpretarea articolului 70 alin. (3) din Constituție și pentru controlul constituționalității articolului 63 alineatele (1) și (11) din Codul de procedură penală,, pornirea urmăririi penale în privința unei persoane nu reprezintă, la modul general și abstract, o acuzație în materie penală".

Rezultă că pornirea urmăririi penale *in rem*/ori *in personam* nu echivalează cu o acuzație în materie penală.

La caz, instanța constată că ordonanțele de pornire a urmăririi penale nr. 2016482275 și nr. 2016482272 din 11.11.2016 au fost emise în privința faptei, iar nu a unor persoane determinate, fiind dispusă investigarea circumstanțelor producerii incendiului și a eventualelor încălcări ale normelor de apărare împotriva incendiilor, fără indicarea unui făptuitor concret. Simpla menționare a „factorilor de decizie" ai unor persoane juridice nu echivalează cu pornirea urmăririi penale *in personam,* întrucât nu individualizează o persoană fizică și nu îi atribuie calitate procesuală penală.

În speță, ordonanțele invocate de reclamant nu stabilesc cauza certă a incendiului, persoana responsabilă, încălcarea concretă a unei obligații legale sau contractuale de către

pârâți, existența unei legături cauzale directe între conduita acestora și prejudiciul pretins de reclamant.

Dimpotrivă, cauza incendiului și persoanele responsabile constituie chestiuni ce fac obiectul cercetării penale și care pot fi stabilite doar printr-o hotărâre judecătorească penală definitivă sau prin probe administrate nemijlocit în procesul civil, nu printr-un act de începere a urmăririi penale.

Prin urmare, instanța reține că ordonanțele de pornire a urmăririi penale au valoarea unor simple acte de sesizare și declanșare a investigațiilor, neputând servi ca probă suficientă a vinovăției pârâților și nici ca temei direct al angajării răspunderii civile delictuale.

Totodată, instanța reține că vina unei persoane în comiterea unei fapte penale poate fi stabilită doar printr-o hotărâre judecătorească definitivă emisă de către instanța penală competentă, în urma unui proces judiciar în care i-au fost respectate acuzatului toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, nu poate fi probată prin rechizitoriu, ordonanțe de urmărire penală sau alte acte premergătoare judecății.

Instanța constată că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, utilizarea constatărilor dintr-o procedură penală nefinalizată sau finalizată fără o hotărâre definitivă de condamnare într-o procedură civilă ulterioară este permisă doar cu respectarea strictă a prezumției de nevinovăție, consacrată de art. 6 § 2 din Convenție.

În cauza *Felix Guțu v. Republica Moldova* Hotărâre CtEDO definitivă din 20 ianuarie 2021, s-a reiterat *pct. 45 „*prezumția de nevinovăție este ignorată în cazul în care, fără stabilirea legală prealabilă a vinovăției unui acuzat și, în special, fără ca acesta din urmă să fi avut posibilitatea de a-și exercita drepturile la apărare, o decizie judecătorească care îl vizează reflectă sentimentul că este vinovat. Acesta poate fi cazul chiar și în lipsa unei constatări oficiale; o expunere de motive este suficientă pentru a lăsa impresia că judecătorul consideră persoana vizată ca fiind vinovată” (a se vedea Minelli v. Elveția, 25 martie 1983, § 37, seria A nr. 62, și, mai recent, Allen, pre-citată, § 120, și Urat, pre-citată, § 52). *pct. 67* „[…]în absența unei condamnări penale definitive, dacă decizia adoptată în celelalte proceduri ar include o declarație care impută o responsabilitate penală reclamantului, aceasta ar ridica o întrebare în baza Articolului 6 § 2 din Convenție”. Pct. 68 „În prezenta cauză, Curtea constată că reclamantul nu dispunea de o decizie referitoare la fondul acuzației aduse împotriva lui și că, prin urmare, era posibilă exprimarea îndoielilor cu privire la nevinovăția lui (a se vedea Sekanina v. Austria, 25 august 1993, § 30, seria A nr. 266-A, și Allen, precitată, § 122). Cu toate acestea, ea reamintește că există o diferență fundamentală între afirmația că o persoană este pur și simplu bănuită de comiterea unei infracțiuni și constatarea judiciară fără echivoc care atestă, în absența unei condamnări definitive, că acea persoană a comis infracțiunea respectivă (a se vedea, printre multe altele, Peltereau-Villeneuve v. Elveția, nr. 60101/09, § 32, 28 octombrie 2014, și Stirmanov, pre-citată, § 43)”.

Prin urmare, instanța constată că valorificarea ordonanțelor de pornire a urmăririi penale și a rechizitoriului ca probe ale faptei ilicite și vinovăției pârâților „dovedite în

cauza penală” în lipsa unei hotărâri judecătorești definitive asupra fondului cauzei ar contraveni prezumției de nevinovăție, consacrată de art. 21 din Constituția Republicii Moldova, art. 3 din Codul penal, art. 8 din Codul de procedură penală și art. 6 § 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Instanța constată că reclamantul își întemeiază pretențiile și asupra faptului că, în cadrul urmăririi penale, anumite persoane fizice (administratori, conducători sau angajați ai entităților pârâte) ar fi fost puse sub învinuire, considerând că această circumstanță ar justifica, *ipso facto*, atragerea răspunderii civile delictuale a persoanelor juridice pârâte, inclusiv a Întreprinderii Cooperatiste de Comerț Angro „Angrocoop” și a Uniunii Centrale a Cooperativelor de Consum (MOLDCOOP).

Reclamantul a afirmat că nerespectarea obligațiilor prevăzute de art. 11 din Legea privind apărarea împotriva incendiilor de către administratorii unităților economice nr. 267/1994, ar atrage răspunderea entităților juridice în cadrul cărora aceștia activează.

Instanța constată că o asemenea interpretare este eronată, fiind contrară atât normelor dreptului penal și civil, cât și principiilor fundamentale privind personalitatea răspunderii juridice.

Potrivit principiilor generale ale dreptului penal, răspunderea penală este personală, iar calitatea de învinuit poate fi atribuită exclusiv persoanei indicate expres în actul de acuzare. În acest sens, instanța observă că rechizitoriul invocat de reclamant identifică nominal persoanele fizice puse sub învinuire, descriind faptele imputate acestora, persoanele juridice pârâte nu au fost puse sub învinuire și nu figurează în rechizitoriu ca subiecți ai răspunderii penale. Prin urmare, simpla existență a unei învinuiri penale formulate împotriva unei persoane fizice nu poate fi extrapolată automat asupra persoanei juridice în cadrul căreia aceasta activează.

În consecință, nu poate fi reținută o răspundere civilă delictuală a persoanei juridice în lipsa unei constatări proprii și autonome a faptei sale ilicite.

Totodată, instanța observă că reclamanta nu a indicat în prezenta cerere de chemare în judecată, în calitate de copârâți ai pretinsei răspunderi delictuale, persoanele fizice puse sub învinuire în cauza penală nr. 2016482272, invocate ca autori ai pretinselor încălcării prescripțiilor antiincendiare care ar fi favorizat producerea incendiului, aspect ce confirmă caracterul neîntemeiat al încercării de a transfera eventuala răspundere a acestora asupra persoanelor juridice pârâte.

Cu referire la prejudiciu material solicitat de către reclamanta instanța de judecată reține că, prin cererea de chemare în judecată, reclamanta solicită încasarea în mod solidar de la Întreprinderea cooperatistă de comerţ angro „Angrocoop” din municipiul Chişinău a MOLDCOOP, Uniunea Centrală a cooperativelor de consum din R Moldova MOLDCOOP şi SC ”Arital-Lux” SRL a sumei de 1 014 189,73 lei cu titlu de despăgubiri pentru provocarea prejudiciului material, survenit în urma incendiului din data de 11 noiembrie 2016, probat prin lista de inventariere din 11.11.2016, descrierea de inventor nr. 1 din 11.11.2016, prin calculul prejudiciului, facturi fiscale, invoice-uri, menționând că prejudiciul este cert, actual şi cuantificat.

Instanța reține că, pentru angajarea răspunderii civile delictuale, nu este suficientă simpla afirmare a existenței unei pagube, ci este necesară dovedirea cumulativă a existenței bunurilor în locul incendiului, întinderii prejudiciului, legăturii acestuia cu fapta ilicită a pârâtului. Din analiza probatoriului administrat rezultă că aceste elemente nu sunt pe deplin dovedite.

De asemenea, se atestă că la dosar nu există o expertiză judiciară merceologică privind prejudiciul cauzat reclamantei în urma incendiului din 11.11.2016, cât și aceasta nu figurează în raportul de expertiză nr. 425–474/2018.

Or, potrivit art. 118 din Codul de procedură civilă, fiecare parte are obligația de a dovedi circumstanțele pe care le invocă.

Astfel, instanța reține că deși reclamantul a prezentat Lista de inventariere a mărfurilor din 11.11.2016 semnată de managerul în transport și depozitare Crudu A și contabilul-șef Popa Aurelia pentru marfa care s-ar fi aflat în depozitul de pe ***** unde se face trimitere în drept cu fiecare bun la dovada incendierii fotografice (f.d. 78) și respectiv, sunt și imaginile foto anexate la dosar, totuși fotografiile nu sunt probe pertinente în contextul probării prejudiciului cauzat.

Instanța reține că Lista de inventariere nr. 1 din 11.11.2016 conține în subsolul paginii mențiunea „valoarea hârtiei preluate la 30.03.2017”. Această inadvertență cronologică trezește dubii rezonabile cu privire la data reală a întocmirii actului, sugerând că acesta a fost constituit pro causa (pentru proces), ulterior evenimentului, și nu reflectă neapărat realitatea faptică de la momentul incendiului.

Totodată instanța remarcă că la poziția nr. 17 (Imprimanta Phaser 3160), reclamantul menționează expres „procurat înainte de 2007 - nu am baza de date”. În acest sens, instanța relevă că simpla menționare în inventar, necoroborată cu documente de intrare (factură, declarație vamală), nu face dovada certă a proprietății sau a valorii bunului la data distrugerii mărfii în urma incendiului.

Instanța reține că echipamentele majore solicitate de reclamant sunt modele fabricate în perioada 2000-2009 (ex: Xerox Nuvera, Xerox DC 230ST, Xerox Silverstone). Solicitarea reclamantului de a fi despăgubit la valoarea de achiziție istorică sau la valoarea de „nou” contravine principiului reparării prejudiciului, care nu trebuie să conducă la îmbogățirea nejustificată. Valoarea reală a prejudiciului este valoarea de piață a bunului la momentul distrugerii (valoarea rămasă neamortizată), nu costul istoric. Argumentul pârâtului privind necesitatea recalculării valorii ținând cont de uzură este acceptat.

Instanța de asemenea reține că înscrisul „Calculul Prejudiciului” include cele 55 de poziții a mărfurilor din inventarul inițial – nr. 1 din 11.11.2016, fiind completat cu coloana „Document confirmativ al procurării”, încercând să dea caracter cert creanței. Deși menționează facturi fiscale (ex: FV 5124932, JB 2287760), reclamantul folosește în continuare prețul de inventar (valoarea contabilă de intrare) ca fiind egal cu prejudiciul real, ignorând deprecierea suferită de bunuri între data achiziției și data incendiului (11.11.2016).

Astfel, instanța reține că, deși reclamantul a depus ulterior un document de „Calculul prejudiciului”, acesta reprezintă o evidență contabilă unilaterală. În procesul civil, în cazul unui incendiu, prejudiciul real este dat de existența fizică a bunului în focar (probată prin foi de parcurs - unde pârâtul a demonstrat că majoritatea mărfii lipsea); valoarea de piață la data distrugerii (nu valoarea de factură de acum 5-10 ani).

De asemenea instanța relevă că din actele prezentate de reclamant nu poate fi stabilită cu certitudine cantitatea şi componența stocurilor de mărfuri aflate în depozit în momentul producerii incendiului, or conform datelor din facturile prezentate, declarațiile vamale, invoiceuri cu privire la mărfurile indicate în lista de inventariere din 11.11.2016 deducem că reclamantul avea mai multe puncte de amplasare a mărfurilor și doar în unele facturi se indică ca punct de descărcare – depozitul **********

Respectiv, la dosar nu au fost anexate acte privind intrările și ieșirile efective ale mărfurilor reclamantului, iar stabilirea acestor circumstanțe ar fi fost posibilă doar prin efectuarea unui audit sau a unei expertize contabile. Este cert doar că la data incendiului se aflau mărfuri ale reclamantului în depozitul de pe ********** ***** și că o partea din aceasta a fost recuperate, iar altă parte a fost distrusă, însă reclamantul a eșuat în probarea certă a cuantumului prejudiciului material suportat.

Prin urmare, instanța respinge argumentul reclamantului privind certitudinea și întinderea prejudiciului, constatând că prejudiciul nu este dovedit în mod cert, conform art. 118 CPC RM. Din care considerente, instanța respinge cererea în această parte, or nu s-a demonstrat că prejudiciul a fost cauzat în urma unei fapte ilicite ale pârâților, ci în urma unui eveniment - incendiul, care prin sine nu atrage răspunderea pentru prejudiciul cauzat.

Astfel, cu privire la legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu se reține că, reclamanta a susținut că inacțiunea pârâților, manifestată prin neexecutarea prescripțiilor anti incendiare, ar fi cauzat producerea incendiului din 11.11.2016. Instanța reține însă că mecanismul tehnic al incendiului este stabilit prin probe științifice, iar nu prin prezumții, la caz prin Încheierea tehnico-incendiară nr. 24-16 din 29.11.2016 potrivit căreia, Focarul incendiului se află în interiorul încăperii auxiliare (debara) de la nivelul patru al clădirii. „Cauza probabilă a generării incendiului este scurtcircuit în rețeaua electrică provizorie (prelungitor)”, în care nu sunt indicate persoanele responsabile de cauzarea incendiului. Întrucât instanța a constatat deja lipsa condițiilor răspunderii delictuale - fapta ilicită imputată pârâților și lipsa vreunui prejudiciu cauzată prin aceasta, se atestă și lipsa legăturii de cauzalitate.

Se mai reține că, în ședința de judecată, reclamanta a solicitat atragerea răspunderii contractuale a pârâtului ÎCCA „Angrocoop”, invocând nerespectarea obligațiilor ce i-ar fi revenit în temeiul contractului încheiat între părți, susținând că raportul juridic ar fi avut natura unui contract de depozit, iar pârâtul ar fi fost responsabil de securitatea bunurilor depozitate.

Astfel, instanța de judecată consideră că în speță nu poate fi reținută această calificare juridică a reclamantei, or din prevederile contractului ***** de folosință a

suprafeței nelocative din 01.01.2013 rezultă că, natura juridică a contractului este contract de locațiune și nu de depozit.

Astfel, din Contractul ***** de folosință a suprafeței nelocative din 01.01.2013 se desprinde că, proprietarul Întreprinderea cooperatistă de comerţ angro ,,ANGROCOOP" din mun. Chișinău a MOLDCOOP "Proprietar" acordă dreptul de folosință temporară "Beneficiarului" asupra suprafeței nelocative pentru amplasarea bunurilor ultimului cu suprafața de 50,00 m^2 pe ***** 9, iar Beneficiarul după încheierea prezentului contract se foloseşte de suprafață în exclusivitate în conformitate cu condițiile contractului dat, prin intermediul reprezentantului Proprietarului. Totodată, contractul prevede că Beneficiarul „se folosește de suprafață în exclusivitate, achită „plata pentru folosința suprafeței", bunurile aparțin Beneficiarului, care le amplasează pe propria răspundere, fiindu-i interzisă amplasarea bunurilor inflamabile, explozive etc.

Aceste clauze reflectă elementele esențiale ale contractului de locațiune, reglementat de art. 875 Cod civil, în vigoare din 16.11.2012, potrivit căruia, locatorul se obligă să dea celeilalte părţi (locatar) un bun determinat individual în folosinţă temporară sau în folosinţă şi posesiune temporară, iar aceasta se obligă să plătească chirie.

În schimb, potrivit art. 1086 Cod civil, depozitul presupune predarea unui bun mobil către depozitar, care se obligă să îl păstreze și să îl restituie.

În speță bunurile nu au fost predate pârâtului spre păstrare, nu există obligația pârâtului de a restitui bunuri individual determinate nu există evidență de primire în custodie a mărfii.

Reclamantul a păstrat posesia și controlul asupra bunurilor, folosind un spațiu delimitat din imobil, pârâtul neimplicându-se în activitatea desfășurată în imobilul dat în locațiune.

Prin urmare, instanța admite argumentul pârâtului privind calificarea raportului dintre părți ca fiind de locațiune și că acesta în calitate de locator, nu a avut control asupra circulației mărfurilor, asupra stocurilor și nici asupra persoanelor care aveau acces la depozit.

Or, conform 878 din Codul civil, locatorul este obligat să predea locatarului bunul în starea corespunzătoare, conform destinaţiei convenite prin contract, şi să menţină bunul în această stare pe durata locaţiunii.

Bunul dat de locator trebuie să fie liber de orice viciu material sau juridic.

Bunul este considerat liber de orice viciu material cînd are caracteristicile convenite. Bunul este liber de vicii materiale în cazul în care poate fi folosit conform destinaţiei stabilite în contract, dacă nu s-a convenit asupra unor anumite caracteristici, sau conform destinaţiei obişnuite a unor asemenea bunuri dacă nu s-a convenit asupra folosinţei.

Bunul este considerat liber de orice viciu juridic dacă nici un terţ nu poate valorifica drepturi asupra acestui bun în perioada pentru care a fost încheiat contractul.

Înainte de a-şi valorifica drepturile, locatarul trebuie să-l informeze pe locator despre viciile bunului depistate.

Iar, conform art.880 din Codul civil, dacă un viciu care diminuează folosinţa bunului există în momentul încheierii contractului sau apare ulterior dintr-o cauză pentru care este răspunzător locatorul sau dacă acesta este în întîrziere în privinţa obligaţiei sale de a remedia bunul, locatarul poate cere, pe lîngă pretenţiile sale la o chirie redusă, despăgubiri pentru prejudiciul cauzat.

Astfel, reieși d din prevederile art. 878 din Codul civil se reține că, locatorul are obligația să predea bunul în stare corespunzătoare folosinței, să mențină bunul în această stare, însă nu rezultă că locatorul ar deveni paznic al bunurilor locatarului sau că ar răspunde pentru modul în care locatarul utilizează spațiul.

Or, contractul ********** stabilește ca obligații a beneficiarului de a amplasa bunurile în conformitate cu legea, că nu poate depozita bunuri periculoase, iar în caz de amplasare a altor bunuri care nu aparțin „Beneficiarului" acestea sânt prezumate ca aparținând lui fapt ce confirmă că riscul exploatării spațiului revenea locatarului, nu locatorului.

Instanța reține că, în contractul ********** nu există nicio clauză prin care pârâtul să-și fi asumat obligația de pază a bunurilor locatarului, obligația de monitorizare continuă a respectării normelor PSI în interiorul spațiilor închiriate, obligația de a controla permanent instalațiile electrice utilizate de locatari.

Dimpotrivă, obligațiile privind utilizarea bunului în conformitate cu normele legale reveneau locatarului.

Prin urmare, instanța de judecată consideră că argumentul reclamantei că pârâtul ar fi trebuit să prevină producerea incendiului printr-o supraveghere continuă excede conținutului obligațiilor contractuale asumate.

Prin efectul locațiunii, locatorul nu mai exercită posesia nemijlocită asupra spațiului, nu poate interveni liber în modul de organizare a activității locatarului, nu poate controla permanent echipamentele electrice utilizate de acesta. Aceasta este esența juridică a locațiunii potrivit art. 875 Cod civil, transmiterea temporară a folosinței bunului, cu trecerea controlului material asupra utilizării către locatar.

Mai mult ca atât, în răspunsul reclamantei la cererea pârâtului ÎCCA „Angrocoop" privind prezentarea informației nr. CA-25.10/19 din 25.10.2019, s-a menționat că, la momentul producerii incendiului, reclamanta deținea în locațiune un spațiu pentru depozitarea și păstrarea mărfii, securitatea bunului închiriat împotriva terților, paza încăperii și dotarea cu sistem de alarmă cădeau în responsabilitatea ÎCCA Angrocoop și a proprietarului Moldcoop; normele de păstrare a mărfii și sistemul de semnalizare anti incendiară erau, de asemenea, stabilite de ÎCCA Angrocoop.

Așadar, instanța remarcă că reclamanta recunoaște prin acest răspuns natura juridică a relațiilor dintre părți, și anume a raporturilor contractuale de locațiune și nu de depozit.

Instanța remarcă că, în contractul ********** nu au fost consemnat așa obligații a pârâtului/locatorului de a asigura securitatea bunurilor, paza, a dota spațiul cu sisteme de alarmă, contractul indică doar transmiterea suprafeței în folosință, nu preluarea bunurilor

în pază juridică. Simplul fapt că accesul se realiza „prin intermediul reprezentantului Proprietarului” nu transformă locațiunea în depozit, ci ține de administrarea imobilului.

Analizând probele prezentate de reclamantă și explicațiile pârâtului, instanța remarcă că în nici una dintre declaraţiile vamale sau invoiceuri nu este indicata, în calitate de adresa livrării adresa mun. Chișinău, ********** și că din probele administrate în cauză, ”Aproservice -X” SRL dispune de minim 2 adrese la care își desfășoară activitatea și poate primi marfa, și anume ,***** și *****. In majoritatea facturilor fiscale punctul de descărcare este indicat ca ***** (Vol.I, f.d. 178, 179, 181, 182, 183,185 186 ș.a.) sau doar Chișinău, prezumându-se că punctul de descărcare este la adresa cumpărătorului indicat în factura – ***** (Vol. I, f.d. 180 ș.a.) , fiind doar câteva facturi în care este indicat ca loc de descărcare - ********** mun. Chișinău (Vol. I, f.d. 187-192). Respectiv, prin înscrisurile date se confirmă lipsa controlului pârâtului asupra mărfii, faptul că cel din urmă nu ținea evidența bunurilor, nu controla stocurile, nu primea bunurile în custodie, situație care este incompatibilă cu un contract de depozit, dar caracteristică unei locațiuni a unui spațiu petru amplasarea mărfurilor.

De asemenea, instanța reține ca pertinent argumentul pârâtului precum că potrivit contractului de locațiune, spațiul de la etajul 4 (unde a avut loc focarul incendiului din 11.11.2016) a fost transmis în folosință exclusivă locatarului S.C. „Arital-Lux” S.R.L., acesta asumându-și expres obligația de a respecta normele tehnice, sanitare și antiincendiare și de a răspunde pentru daunele cauzate terților prin acțiuni/inacțiuni proprii (clauzele 1.2, 1.3, 2.2.2–2.2.4, 2.2.9), de aceea Angrocoop, în calitate de locator, nu răspundea pentru utilizarea neconformă a instalațiilor electrice de către locatar, această mențiune fiind făcută ținând cont de concluziile Raportul de expertiză nr.275 din 12.05.2017 indicat în copia rechizitoriului prezentată de reclamant.

În concluzie, instanța reține că contractul ********** este un contract de locațiune a spațiului în mărime de 50,00 m^2 pe *****, pentru amplasarea bunurilor, nu de depozit, pârâtul nu avea obligația contractuală să se îngrijească de integritatea bunurilor amplasate de către beneficiar în spațiul închiriat cu prudenţa şi diligenţa unui bun profesionist.

Întrucât la caz nu sunt întrunite condițiile răspunderii delictuale și contractuale, instanța respinge cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată. Întrucât instanța s-a expus asupra pretenției principale privind respingerea solicitării de repararea a prejudiciului material cauzat în urma incendiului din 11.11.2016 ce constă în contravaloarea bunurilor amplasate în depozitul de pe ********** *****, instanța respinge ca neîntemeiate și pretențiile subsecvente de încasare a dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor suportate în prezenta cauză de reclamant.

Prin urmare, instanţa de judecată consideră că argumentele reclamantei expuse în cererea de chemare în judecată și în cadrul ședinței de judecată nu pot servi drept temei de admiterea a acțiunii, iar alte argumente pertinente și concludente ce ar răsturna poziția instanței de judecată de către participanții la proces nu au fost prezentate, or potrivit 118 alin.(1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Instanţa de judecată de asemenea reţine că în cadrul Hotărârii CEDO Van de Hurk vs. Ţările de Jos din 19.04.1994, Înalta Curte a statuat că motivarea hotărârii nu atestă obligaţia instanţei de a da fiecărui argument un răspuns detaliat.

Concomitent, în cadrul Hotărârii CEDO Balani vs. Spania din 09 decembrie 1994 par. 27, întinderea acestei obligaţii derivând din natura hotărârii şi este determinată de circumstanţele cauzei, instanţa urmând să analizeze toate argumentele importante ale cauzei.

Se atestă că, alte argumente pertinente şi importante pentru obiectul prezentei cauze, nu au fost invocate.

Reieşind din cele sus menţionate, analizând înscrisurile nominalizate, în cumul cu argumentele părţilor, instanţa consideră necesar a respinge acţiunea înaintată de către Firma de Producție și Comerț ”Aproservice-X” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Întreprinderii cooperatiste de comerț angro ”Angroocoop” mun. Chișinău a MOLDCOOP, în procedura falimentului, Societății cu Răspundere Limitată ”Arital-Lux” și Uniunea Centrală a Cooperativelor de Consum din R. Moldova ”Moldcoop” cu privire la repararea prejudiciului material și încasarea cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu art. 238-241 CPC, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de Firma de Producție și Comerț ”Aproservice-X” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Întreprinderii cooperatiste de comerț angro ”Angroocoop” mun. Chișinău a MOLDCOOP, în procedura falimentului, Societății cu Răspundere Limitată ”Arital-Lux” și Uniunea Centrală a Cooperativelor de Consum din R. Moldova ”Moldcoop” cu privire la repararea prejudiciului material și încasarea cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru).

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Eduard Galușceac